

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

MARC 1958 - XXXII. 3

Dva indijska klerika pripravljata ciborij s hostijami — za posvečenje.
 — Indijska mladina z misijona Ivana Kešpreta na sprehodu v gorah.

K R I S T U S K L I Č E^v

PRVI ZBOR:

Čujmo! Kak bobni!
Mar kdo ječi?

DRUGI ZBOR:

Jok narodov
in stok rodov
do nas doni.

PRVI ZBOR:

In kaj je narodom, da vsi ječijo,
zakaj otroci se solzijo
in starcem sivim in uvelim
nemirne ustne trepetajo,
besed tolažbe ne poznajo?

DRUGI ZBOR:

Jok narodov
in stok rodov
do nas doni.

PRVI ZBOR:

Zakaj ječe,
zakaj drhte,
ko sonce sije na višavah
in njive plodne so v daljavah.
Mar lačni so?

DRUGI ZBOR:

Da. Lačni so — Boga.
Da. Lačni — Kristusa.

PRVI ZBOR:

In kdaj zasi je narodom velika Luč?
In kdaj bo veliki napočil dan?
Kdaj Kristus bode vsem rodovom Luč?

GLASNIK:

To govori Gospod nebeških trum:
Ni daleč čas in ljudstva bodo se vrnila,
pustila hudobijo, greh in obrnila
na mojo bodo pot, da bom Gospod
vseh narodov in vseh rodov.

PRVI ZBOR:

Jok narodov
in stok rodov
do nas doni.

GLASNIK:

Če rod človeški v temi plaka
in Bog nebeški čaka,
da pošlje Kristusa —
je krivda naša, nas, ljudi.

DRUGI ZBOR:

Kako? Zakaj bi bili krivi mi,
če rod in rod še stoka in trpi.

GLASNIK:

Grozotno moremo pregnati noč,
saj Bog nam dal je čudovito moč,
da zvesta more naših duš molitev,
da vdana more naših src daritev,
sprositi milost, novo jim življenje.

PRVI ZBOR:

O bratje, bratje, prišla vrsta je na nas,
napočil veliki je čas,
da stopimo ponižno pred Boga.

DRUGI ZBOR:

Da stopimo proseče pred Boga,
naj Cerkev svojo narodom vsem da;
v njej našli bodo srečo, Kristusa.

PRVI ZBOR:

Jok narodov
in stok rodov
do nas doni.

GLASNIK:

Če rod človeški v temi plaka
in Bog nebeški čaka,
da pošlje Kristusa,
je krivda naša, nas, ljudi.

DRUGI ZBOR:

Kako? Zakaj bi bili krivi mi,
če rod in rod še stoka in trpi.

GLASNIK:

Ne rečem vam, da polja čakajo na
Bog sam sejal je. setev.
Nas pa čaka žetev.
so polja bela že za žetev,
a žanjcev ni
in rod za rodom čaka in trpi.

PRVI ZBOR:

Nihče nas ni najel,
nihče nas ni na delo vzel.

DRUGI ZBOR:

Ne vemo kod, ne vemo kam
in kdo bi upal v dalje sam.

GLASNIK:

Ni res. Tja v polja se ozrite,
z dlanmi oči si zaslonite
in glejte, kdo koraka tam,
ves zapuščen in s križem — sam!

PRVI ZBOR:

To Kristus je.

DRUGI ZBOR:

Da, Kristus je.

GLASNIK:

Ah, glejte, naš Gospod
vse vabi nas
na svojo apostolsko pot.
Ah, bratje, bratje, sredi polj stoji
in čaka, čaka, sam — trpi.
Na žetev vabi nas.

PRVI ZBOR:

Zdaj vemo kod, zdaj vemo kam.
Nihče ne bo šel v dalje sam.

DRUGI ZBOR:

Šel s Kristusom bo vsak,
ga spremljal Jezus bo na vsak korak.

VSI:

Pojdimo, bratje, v nove dni,
hitimo k narodom v temi,
saj Jezus sam gre z nami.
Pojdimo, bratje, k narodom!
Pojdimo, bratje, z Jezusom!

+ Boris Kerč, l. 1944.

MISIJONAR

Vse je zapustil: drago vas domačo,
vrtove cvetne in zelene trate,
planine in tovariše vesele,
ljubeče starše, sestrice in brate.

Poslušal klic je dobrega Pastirja —
zaupajoč Gospodovi besedi
odšel je sam iskat ovce zgubljene,
da varno jih pripelje k božji čredi.

On dela, moli in trpi za duše;
Gospoda prosi v apostolski vnemi:
"Glej delavca, ki hoče Ti služiti!
Gospod moj, daj mi duše — drugo
[vzemi!]"

Nihče njegovih žrtev ne proslavlja,
njegovim delom ne prepeva slave,
le angel božji pred Gospodov prestol
skrbi, trpljenje nosi tja v višave.

Težave, žrtve, križe in napore
v nebeški nevenljivi venec vpleta.
Presrečni misijonar, o kakšna slava,
veselje se ti v večnosti, obeta!

Marija Brenčič

MISIJONARJEVA MOLITEV

Iz vsega mojega trpljenja
iz žrtev, borb in hrepenenja
drhti moja molitev k Tebi, Gospod:
o daj mi duše!

Glej, Tvoja milost, obilna in globoka,
je segla kakor velika, svetla roka
že v brezdno mojih mladih sanj:
— Sanje so bile moj prvi dar
za duše...

Tvoje žejno srce je še prosilo,
v solze in trudni moj molk se je tiho sklenilo,
našlo je dom in mater in bele, pokojne noči:
— še to sem dal na oltar
za duše...

Gospod le hoti! Nosil bom križ, ki sega do obzorja
in bo težak za sto in sto življenj...
Hoti! Sprejel bom bridkosti Tvojega Srca,
spil bom kelih do zadnjega dna.
Samo duše mi daj:
pa bom razbegnil vse zime in sence
v Tvojo toplo luč in večnozeleni Maj.

Škender

MISIJONSKI POKLIC

Mnogi bi postali misijonarji in misijonarke, če ne bi bilo treba za to junaške žrtve.

Ne smemo misliti, da jih Bog tako malo kliče v misijone. O, če bi se vsi, ki so poklicani, odzvali, kako vse drugačno bi bilo danes obličje zemlje...! Kolikokrat zaiskri v duši tega ali onega mladega človeka svetla iskra misijonskega poklica, ko čuje, bere ali kaj razmišlja o misijonih, o neizmernih misijonskih poljih brez misijonarjev, o Jezusovem vabilu: Pojdi tudi ti...

Čudno močno ga prevzame to branje, to poslušanje, to razmišljanje —

čudno globoko mu prešine duha spoznanje, kako potrebno je oznanjevanje evangelija poganom, širjenje Kristusove Cerkve v svet — čudna iskrena želja se mu dvigne v srcu, da bi tudi on šel in se žrtvoval in oznanjeval —

čudno ostro se mu v dušo zaje vprašanje: pojdi tudi ti, zakaj pa ne? —

in čudno prepričevalen je glas, ki mu pravi: Če so zmogli tile in tele, zakaj ne bi zmogel ti...

Bog kliče. Jezus trka na srce.

Srce pa se zapre.

Bojazen pred žrtvijo samega sebe zaloputne pred Jezusom mala srčna vratca.

"Vse pustiti...? Domovino, starše, brate, sestre, prijatelje? Hm. To je pretežko zame. Ne, ne!"

Toda — to bi še pustil, to bi vse premagal, to bi še dal za ljubezen Jezusovo.

A če je mladi človek že začel sanjati o zemski ljubezni, potem je navadno ta tisto, kar mu je žrtvovati preveč.

Zemsko ljubezen dati za Jezusovo ljubezen — kako je to trd oreh za mnoge, ki se odločajo!

Ker mladi človek preveč zida na čustva, premalo na spoznanje in na milost, ker se odločuje po srcu, namesto po razumu in milosti.

Koliko misijonarjev in misijonark bi Slovenci že imeli, če bi mladi ljudje znali premagati srce in pustiti do veljave po milosti razsvetljeni razum, ki jim jasno govori: Žrtvuj se, bolje je tako. Pojdi tudi ti v vinograd Gospodov...!

Tako je med nami le malo, malo misijonarjev in misijonark, ker je v tvojih vrstah, o mladina, le malo, malo junakov in junakinj.

Mladec, mladenka!

Kristusovih misijonskih borcev ne občuduj samo, ampak jih tudi posnemaj! Čuj Kristusa, kako še vedno ob tebi stoji in ti prigovarja: "Pojdi in stori tudi ti tako. Če so mogli tile in tele, boš zmogel tudi ti. Vstani, pusti vse za seboj in hodi za menoj!"

N. N.

RIM, ATENE, NAIROBI IN NAZAJ

8090
7440
2.530
Piše Maksimilijan Jezernik, Rim. — Nadaljevanje.

XIII. V PRESTOLNICI UGANDE

Sonce ne pritiska več. Po končanem brevirju ogledujem okolico. Asfaltirana cesta, ki veže Masako s Kampalo, se vije kot srebrna nit med zelenimi nasadi banan in se pogosto izgublja v gozdu. Veliko in debelo drevje je prepuščeno usodi; veje so prepletene z mahom in povezane z vitkimi plezalkami. Nalašč za opice, ki smo jih dvakrat preplašili, da so se pognale med kričanjem v temni gozd, kamor najbrž še sonce ne prodre.

Moderna cesta, banane, lepi hribčki, bogati gozdovi, to bi naj bil opis ekvatorja. Je res, a ni vsa resnica. Dosti da odstranite cesto, zapustite avto v Kampali in boste imeli občutek, da ste v pravem ekvatorju, kot so vam ga opisali v šoli. V nepreločnem gozdu se še skriva kakih pet levov, tigru še vedno ugaja človeško meso in v svoji nervoznosti se spotaknete ob kačo, ki si je zaželela počitka.

Zadnjikrat na ekvatorju. Toliko sem že vaje na zemeljski obroč, da se skoro ne bi zmenil zanj. Danes je vendar zadnjikrat, zato bo primerno, da se tudi od njega pošteno poslovim. Avto se ustavi na južni polovici zemeljske oble; izstopimo, ker hočem peš na severno plat. Na cesti je velika bela črta in ob straneh dva umetna obroča, ki naj bi drastično ponazorila ekvatorjevo pomembnost. Edinstvena slika, ki prijetno preseneti zamišljenega potnika. Po krajevni navadi stopim prav na ekvator, z eno nogo na jugu, z drugo na severu, se prijazno nasmehnem in fotograf je zadovoljen. Lep spomin, ko bom na stara leta s palico v rokah listal po albumu in ob tej sliki obujal mladostno razposajenost.

KATOLIŠKO OKOLJE

Pred vstopom v mesto je na desnici mala cerkva Nalukolonga; mala po velikosti, a važna po vsebini, da se k njej zatekajo množice vernikov z vseh krajev Ugande in je postala narodna romarska točka.

Kakšnih dvajset metrov dolg drevored jo veže s cesto in ji da častitljiv izraz. V tej mali cerkvi so bili krščeni prvi ugandski mučenci. Ni najstarejša katoliška cerkev v Ugandi, vendar je med prvimi, kar priča njen popolnoma preprosti slog. Velika oltarna slika spomi-

nja na silno mučenje, na nečloveško ravnanje s prvimi zvestimi katoličani. Zastonj pregovarja oče mladega neizkušenega sina, naj vendar ne bo neumen, naj se strezni in zataji Kristusa. Tokrat je zmagala božja moč in človeška slabost.

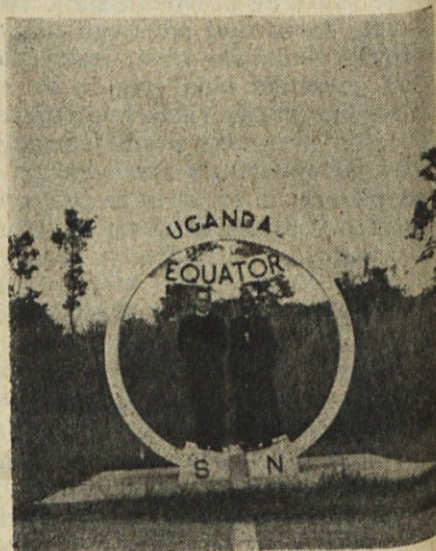
Pod oltarjem je šopek svežih rož. Dve redovnici Foucoudove družbe ga menjata vsak dan. Zapustili sta francosko zemljo, se posvetili Gospodu, da bi v odpovedi služili Njegovi čredi. Ob domači govorici se jima je obraz nasmehnil, postali sta silno zgovorni. Materina govorica je za trenutek poživila njuni duši z naravno milino.

Kampala je prestoinica Ugande. Ni največje mesto, a je geografsko v osrčju na ravnini, ki jo zaokrožajo majhni holmi. Vse veroizpovedi se borijo za prvenstvo. Proti severu je protestantska stolnica, na nasprotni strani mošeja, na vzhodu in zahodu pa kar dve katoliški stolnici: Rubaga, ki je nadškofijski sedež belih očetov in nova cerkev, kjer so očetje družbe Mill-Hill.

Dve stolnici, dva škofa v istem mestu, ki končno ni tako veliko. Uganko reši zgodovinski razvoj. Angleška vlada je zaradi medsebojnih preprirov med anglikanci in katoličani razdelila ozemlje v dva dela in odmerila vsaki svoj pas s prepovedjo, da bi se vtikala v drugega. Po tej Salomonovi delitvi je ostala Kampala v rokah anglikancev, kar seveda ni šlo v račun belih očetov. Ob razmotrivanju so prišli na misel, da bi poklonili prestolnico angleškim misijonarjem Mill-Hilla,

Slika tu zgoraj: Avtor tega potopisa na ekvatorju. Slika levo: Isti v družbi z domačim duhovnikom in redovnico Foucoudove družbe pred cerkvenimi muševci.

Pogled na poslopja ugandske univerze v Kampali.

odkoder jih prav gotovo ne bodo pregnali, ker so Angleži. Rešitev je bila pravilna. Misijon je lepo rasel in se razvil v škofijski sedež.

Potrkam na vrata škofijske hiše angleških patrov; nobenega odgovora. Isto je poizkusil nek profesor, a brez uspeha. "Če ni pastirja doma" menim, "potem bo pač na paši", in prosim šoferja, naj naju pelje k stolnici.

Nekaj sto metrov više se šopiri na vzpetini z opeko zgrajena stolnica. Še ni dokončana, ter čaka boljših časov, da ji dogradijo primeren zvonik. Ravnokar se je končala služba božja in pred cerkvijo je skupina vernikov, ki se polagoma razhajajo in zgublajo po vznožju.

Notranjost je preprosta, a istočasno lepa. Ne bi rekel, da se bistveno loči od drugih cerkva. Le po angleškem okusu izdelan škofijski prestol znači, da je škofovskva cerkev. Snaga presega vse pričakovanje in red v zakristiji spominja na angleško urejenost.

Pri stranskih vratih tik za zakristijo se gnete skupina ljudi, vsi Afrikanci, in pozdravljajo nadpastirja, ki se je pred kratkim vrnil iz Evrope. Lep prizor! Naslednik apostolov sredi afriške množice, ki jo blagoslavlja. Najbližji so na kolenih, poljubljajo prstan in mu zrejo v obraz, kot bi hoteli izraziti, da njihovo verno oko zre v njegovem obrazu Njega, ki ga je izbral, mazilil in poslal v Afriko.

Kar težko mi je pri srcu, ko zagleda nas in se mora ločiti od vernikov. "Nikar, prevzvišeni" ga prosim. "Samo toliko, da pozdravim in s tem izpolnim obljubo iz lanskega leta v Castelgandolfu. Nadalje prosim za dovoljenje, da smem slikati ta apostolski prizor". Nadpastir je čutil, da niso samo besede, temveč iskreno srce, ki govori, in se je

omejil le na pozdrav, se vrnil k čredi ter zadovoljil mojo častnikarsko radovednost. Nekaj korakov na levo je pokopališče misijonarjev. Tik ob cerkvi je, tako da sem se odkril, stopil med grobove in se zgubil med njimi. Preprosti križi krasijo maloštevilne grobove in spominjajo, da so tu pokopani evropejski misijonarji. Veliko Kristusovo razpelo bdi nad svojimi izvoljenci. Pod težo afriške zemlje počivajo utrujena telesa angleških duhovnikov. Niso umrli na bojnem polju, niti se niso bili za čast domovine. Nihče ne bo pisal njihovega življenjepisa, nasprotno, čez nekaj let se nihče ne bo zmenil zanje. Na njih grobovih ni umetnih spomenikov. In vendar se v teh revnih grobovih skriva nekaj, česar običajno ne najdete v bogatih grobnicah — ljubezen. Počasi sem taval med grobovi, prebiral njihova imena in se pogovarjal z vsakim. Bil sem ves vznemirjen in srečen; vznemirjen, ker se mi je zdelo, da jih spremljam pri vsakdanjem delu, vesel, ker sem zašel v kraj, kjer kraljuje ljubezen.

Na pobočju, ravno nad lepo gotsko stolnico, je edina katoliška bolnišnica v Ugandi. Vsaj toliko se moram ustaviti, da obiščem dve bolni sestri svoje kaplanije v Masaki in s tem izpolnim svojo pastirsko dolžnost. Tudi te bodo molile za potepajočega radovedneža in se ob pogledu na rimski rožni venec spomnile na veselega Slovenca.

Kraljeva palača v Kampali.

Škof Billington pri svojih ovčicah.

Od škofije k nadškofiji. Velika cerkev je že nad sto let stara, a kljub svoji starosti da s svojim veličastnim pročeljem ter stopnicami, celemu mestu neizbrisno oznako. Škofijski dvorec je le nekaj metrov od zakristije, a se zadovoljim s samim pogledom, ker je škof na zdravljenju v Kanadi. Da ne bi mislili, da smo tatovi, nasvetujem, naj pozdravimo dva afriška duhovnika, ki se sprehajata pred cerkvijo. Glej oba sta naša znanca. Večji je duhovnik, ki se je pred nekaj meseci vrnil iz Rima, doktoriral, in sedaj začelja apostolsko delo. In kakšno! Urednik je glavnega katoliškega časopisa, poleg tega so ga imenovali za afriškega svetovalca v osrednjem šolskem odboru. Drugi še ni duhovnik; srečali smo ga v bogoslovju; čez dober mesec bo odpotoval v Rim in na Propagandi nadaljeval svoje teološke študije.

Oba nam prijazno voščita: "Good by".

"Good by" in obilo blagoslova ter na svidenje!

RADOVEDEN TURIST

Prikazen turista ni prijetna. A kaj storiti? Pride trenutek, ko človek kljub vsej dobri volji, vsej antipatiji do predmeta in trdnemu sklepu, mora popustiti in si podpisati lastno obsodbo. Nekaj podobnega

se je dogodilo meni. Kot verni katoličani smo se namolili in sedaj nam bo vsakdo privoščil nekaj oddiha, nekaj turistične svobode.

Le mimogrede naj opozorim bralca, da smo bili tudi pri protestantski stolnici, a je bila zaprta. Edino živo bitje, ki se je prikazalo na dan, je bil nek star evropski gospod, kateremu pa se ni posrečilo, da bi nas prepričal s svojo zgodovinsko razlago o važnosti zgradbe.

Zato se moremo z mirno vestjo ločiti od verskih zanimivosti in se spoprijazniti še z drugimi.

Prva stvar je Makerere. Za bralca je to seveda španska vas. V vsej deželi pa je poznan zaradi dejstva, ker se po tem kraju imenuje University College —, to je prvo jedro bodoče ugandske univerze. Na teh hribčku je 15 fakultet z nad 120 profesorji in okrog 600 akademiki. Dasi ni samostojno vseučilišče, imajo izpiti univerzitetno veljavo, ker je nekaka podružnica londonske univerze.

Kraj je tako velik, da bi mogel i sam zase tvoriti majhno mesto. V sredini je velika osrednja palača z glavno dvorano, ki spominja na grški klasični slog. Okrog se grmadijo šolska poslopja, dve popolnoma enaki kapeli, za katoličane in protestante; malo dalj v stran so stanovanjska poslopja profesorjev in konvikti za akademike.

Nedelja je. Vse počiva in nikjer ni nobene duše. Pustimo avto pri dvorani in se sprehajamo sem ter tje v nadi, da se bo prikazal kakšen kristjan. Prvi afriški akademik nas samo pozdravi in se oddalji. Očividno se mu mudi. Izza ogla katoliške cerkve primaha misijonar. Ravno kot nalašč. Odličen kažipot, ki nas bo uvedel v skrivnosti vseučilišča.

Katoliška univerzitetna kapelica je popolnoma enaka protestantski, da s tem pokaže tudi na zunaj enakopravnost obeh verzijpovedi. Katoliških akademikov je okrog 170 in imajo kaplana, ki ga nadomešča naš znanec. Za nas ni nobene škode, saj je njegov namestnik predstavnik katoliških šol v Ugandi. Notranjost kapelice je preprosta, edina zanimivost je le na desnem oltarju. Nad tabernakljem je srednje velik, črn kip. Bralec je najbrže uganil, kdo neki bo ta svetnik. Jaz sem bil toliko raztresen, da sem skoro bolj podzavestno kot po resnični potrebi vprašal, kdo je ta črni svetnik.

“Sveti Avguštin, največji afriški cerkveni oče; eden izmed največjih genijev.”

Glavne poteze slavnostne dvorane so v grškem klasičnem slogu. Notranjost se sprosti in sledi bistvenim potrebam univerzitetnega študija. Predavalnice so velike, svetle in sončne. Notranja oprema presegá rimske papeške univerze. Profesorska soba pa je naravnost privlačna. — Na tem prikupnem in v nekem oziru očarljivem hribčku se pripravlja bodočnost Ugande. Kakšna bo?

Proti dejstvu, da je več kot polovico katoličanov, so danes katoliški ministri v manjšini. Med vsemi profesorji je samo pet katoličanov in med temi je samo eden Afrikanec.

Pogled v bodočnost je precej zameglen.

Zadnji — edini počitek misijonarjev ob kampalski stolnici.

Od Masake je dolga pot — in potem vsi ti obiski! Afriški duhovnik me opomni, da bo pametno misliti na obed. "Kajpada" prikimam, nad vse zadovoljen, ker gremo v navaden hotel. Ne bomo gostje evropskih ali domačih duhovnikov. Spet nova skušnja. Prva se začne pri vratih. Izstopim in povabim na kosilo tudi šoferja. Nasmehnil se je, češ da sem še nedolžen. Duhovnik me opozori, da je hotel samo za Evropejce in domačinom ni dovoljen vstop. Kaj takega pa res nisem pričakoval. Kaj napraviti? Sem tujec, ki me je rodezijski mejni uradnik že malo sumljivo pogledal, zato se ne bom prerekal v tuji hiši. Se vdam za šoferja, a kri mi zavre, ko raztolmači, da isto velja tudi za duhovnika — tajnika masškega škofa. Ne popustim in sem pripravljen na vse. Tajnik se vda in greva usodi nasproti.

Hotel je poln, ker je pač čas za kosilo in se zbira v njem večji del evropskih uradnikov. Nekateri nas gledajo bolj po strani, vendar se nobeden ne drzne vprašati, kaj neki to pomeni. Morda so me imeli za neizkušenega Amerikanca ali pa se niso upali zaradi tujcev, ki so jedli pri sosedni mizi. Nevem, kako bi se bila iztekla zadeva, če bi prišlo do prerekanja.

Z mano bi prav gotovo potegnili italijanski gostje, brez dvoma bi bila lepa opora, ker je majhna skupina po močnem glasu obvladala in dala ton celi dvorani. Vse se je lepo izteklo in nobena živa duša ni

zinila besedice. Zadovoljna nad zmago sva stopila še v glavno dvorano in popila čašo čaja.

Obisk kraljeve palače Mmengo bi moral biti popoldne največja zanimivost. Kralja ni doma, ker je še vedno interniran na Angleškem. Zaradi nepopustljivosti do angleškega guvernerja ga je ta na mestu interniral ter ga poslal na Angleško. Dogodek je povzročil pravo vstajo. Kraljeva sestra je umrla od žalosti. Ljudstvo je čisto iz sebe in protestira nad nečloveškim ravnanjem, da se kraljica ni smela niti posloviti od kralja. Ne ustavijo se pri besedah. Odpovedo se vsem igram, gledališču in javnim slovesnostim. Vsa dežela je kot vojno polje tik po bitki. Ni druge rešitve, kot da angleška kraljica razveljavi guvernerjevo odločbo.

Mesece in mesece se pripravljajo na sprejem kralja. Od vseh strani prihajajo dnevno prostovoljci na delo. Isti guverner, ki ga je aretirali, bo moral prvi stopiti k letalu in mu voščiti dobrodošlico!

Naš avto se ustavi pri vratih palače, ki je že vsa okrašena. Vstopimo. Nič lepšega in bolj zanimivega kot si ogledati kraljevo palačo. Radovednost me je toliko prevzela, — saj sem prvokrat v palači afriškega kralja, — da se nisem zmenil za pogovore med domačim duhovnikom in načelnikom straže in sem jo ucvrl proti naslednjemu vhodu. Kar me pokliče šofer in raztolmači, da so težave.

“Ali hočejo potni list?” Sežem v pogovor in pričem stikati po žepu.

“Ne. Zaradi priprav na sprejem je vstop strogo prepovedan. In ne poznajo nobene izjeme.”

“Ta je pa lepa”, zamomljam in prosim, naj mu razloži odkod prihajam, da nisem časnikar in imam aparat le za osebno uporabo.

Stražnik ne spremeni odločbe; z nadaljnjimi pogovori ga le toliko omeščam, da se nas ne upa odsloviti, ter pokliče višjega uradnika. Ponovim isto pesem, samo še dostavim, da bi bil obisk le v korist Ugande, ker bom poročal o tem v Rimu.

Ni popolnoma prepričan, čeprav se mu dozdeva, da je stvar bolj resna, kot si je mislil. Zato pokliče dvornega ministra.

Smo v odločilnem trenutku. Ponovim iste razloge, ki sem si jih ne malo naučil na pamet; potegnem iz žepa potni list in se pripravim na končni naskok. Minister posluša in motri razloge. Pred končno zavrnitvijo sežem po zadnji karti, povem, da sem pri lanskem obisku Njegovega Veličanstva v Rimu sam osebno sodeloval pri slavnostnem sprejemu.

Zadel sem v živo. Prosi me, naj počakam trenutek, ker dovoljenje presega njegove moči. Osebno ne more dovoliti, a se bo zapeljal k prestolonasledniku in upa, da bo napravil izjemo za rimskega turista.

V nekaj minutah se vrnete oba. Minister in prestolonaslednik. Sprejemanje je pristrčno, dovoljenje doseženo in nekaj časa me spremlja sam

prestolonaslednik. Ozračje se je spremenilo. Obrazi so izgubili nezaupnost in postali spoštljivi; za mene ni bilo nobene tajnosti več.

Pri odhodu je bila straža čisto iz sebe. Načelnik se je skušal opravičiti in se skrivač zanimal, kaj neki sem napravil, da sem prodril v čarobno trdnjavo.

Z moje strani ni bilo nobene užaljenosti, vsak je napravil svojo dolžnost. Tudi jaz! Za slovo sem blagoslovil katoliškega stražnika in mu v znak hvaležnosti podaril rožni venec.

PROTI SUDANU

Obisk v Kampali je končan. V manj kot enem tednu smo prehodili lepo število kilometrov in si ogledali lepote Ugande, ki bi naj bila afriška Švica. Čez nekaj ur bom že na poti proti severu, k vročemu Sudanu v Slovencem znani Kartum.

V Entebi se oglasim pri sestrah, kjer smo zadnjič srečali patra Peytona. Sestre nas pričakujejo, ker vedo, kdaj bi moral odpotovati, in so pripravile pošto za generalno hišo v Rimu. Imamo srečo. So ravno pri malici in se pogovarjajo z nekim italijanskim belim očetom. Naš obisk je vidno dobrodošel, ker so pripravili za naju dve mesti. Čaša čaja se kar prileže, drugemu se pa moram odreči, ker je že pozno. Opravičim se, češ, da se za danes pismonoša zadovolji samo s čajem, ampak drugič bom bolj drag.

Pri letališču že čakajo na poziv potnikov, ki odpotujejo v Kartum. Znak, da nismo med prvimi; bo treba pohiteti. Za prtljago so se kar stepli in jaz si zagotovim, če je še toliko časa, da se dostojno poslovim od obeh domačih spremljevalcev.

Njuno protestiranje ne pomaga in morata ubogati. Popeljem ju v dvorano, kjer so bili samo Evropejci, in se vsedemo k mizici. Na razne poglede, ki so streljali proti meni, se še zmenil nisem. Še nikdar se nisem počutil tako močnega.

Ob kozarcu kokakole se zahvalim za gostoljubnost, napijem na zdravje obeh in pristrčno želim obilo sreče na življenjski poti. V njihovih očeh sem zapazil znak silnega veselja. Vsem je bilo žal, da so tako hitro potekli dnevi našega srečanja.

In paket, ki so mi ga izročile sestre za indijsko potnico v London? Uganil sem, da mora biti za mlado indijsko dekle, ki je prvič zapuščalo svoj rojstni kraj ter z bridkimi solzami tešilo žalostno naravo.

Letalo plava po sinjem nebu. Sprevodnik je pokazal, kot po navadi, kako je treba uporabljati padalo. Vsem je šlo na smeh, češ kaj nas to briga. Začetna razigranost je postala bolj resna, ko nas opozori, naj nikar ne odvežemo pasu. Kaj neki to pomeni? Ali smo v nevarnosti? Čez kakšne pol ure se je letalo začelo majati, od časa do časa se pridruži padec kakšnih petdeset metrov. Marsikateri potnik je molče vpraševal, če je prišel odločilni trenutek, in začel stikati za padalom.

Smo v pravi tropični nevihti. Pod nami se valijo temni oblaki, bliska se da je veselje, a groma ne slišimo zaradi ropota motorjev. Vodja nas pomiri, da ni nič hudega. Ima prav. Pred sončnim zatonom je vse v najlepšem redu. Potniki so postali živahnejši in nobeden ni mislil več na preteklo nevihto...

Na moji desnici se je indijskemu učitelju kar jezik razvezal; ravno tako tudi nam že znani goanki, ki potuje s starejšo gospo v London na enoletni učiteljski tečaj. Iz razgovorov sem zvedel, da je učitelj šolski tovariš našega bogoslovca in obe učiteljici njegovi sorodnici.

Kako je svet majhen. Postaja iz dneva v dan manjši in velika človeška družba, ki se nam je zdela v srednji šoli ogromno morje, z najbolj različnimi nerazumljivimi obrazi, se je spremenila v majhno družino.

Vsak čuti, kako se rušijo meje med posameznimi skupinami, in v nekdanjih tujcih odkrivamo dan za dnem, uro za uro nov svet. Včeraj oddaljen, danes prav blizu; včeraj ves v temo zakopan, danes se blišči kot sonce v jutranji rosi.

Smo nad srednjim delom Sudana. Nad krajem, kjer je Knoblehar začel z delom za "novi svet". (Sledi.)

PESEM O ŠKRLATNIH ORHIDEJAH

Komu te škrlatne orhideje
dala bom kot srečni, vdan poljub?
Ribiču, ki z biseri se smeje?

Bratu, ki za doktorja študira?
Sestri, ki v Yošimi pir piruje?
Jutri se odpelje s kapitanom.

Dam jo fantu pri sosedu Čangu?
Čeden je in vedno v polju dela.
Prsa na skrivaj mu krasi križ.

Komu dam škrlatne orhideje?
Njemu, ki med nami tih samuje,
Bogu v cerkvi v Osaki...

Vladimir Kos, 1944

IZ KASIJSKIH HRIBOV

Po 21-letnem bivanju v Južni Indiji me je dolžnost redovne pokorščne povedla skoraj 3.000 km. daleč v severovzhodni kot te obširne dežele, v državo Asam, na Kasijske hribe. Moje delo tukaj je več ali manj prav tako kot doli na jugu: vzgoja in poučevanje salezijanskih bogoslovcev. V dveh letih sem se v te kraje prav dobro vživel in to iz več kot enega razloga. Tu v Šilongu je namreč pokopan naš rojak-misijonar g. Karel Mlekuš, velik apostol in prijatelj Kasijcev. Kot Gorenjec se na hribih vedno dobro počutim. Kot Slovenec, sin majhnega naroda, se pa še s posebnim sočustvovanjem zanimam za to ljudstvo. Jih je vsaj trikrat manj kot nas Slovencev. V uradnih podatkih jih navadno nazivljejo kot pleme. Pa so si vendar

skozi stoletja ohranili svoj jezik, svoje navade in zakone in na splošno tudi svojo prostost in poštenost, dasi jih od vseh strani obdajajo mnoga druga plemena in narodi. Asam sam šteje toliko in več plemen kot vsa ostala Indija. Vera Kasijcev ni ne panteizem ne malikovalstvo. Verujejo v Boga Gospoda in Stvarnika vseh stvari. Škoda le, da so padli v razna praznoverja in da je njih strah pred hudobnimi duhovi večji kot pa ljubezen in zaupanje v Boga.

Katoliški misijonarji so se stalno naselili v teh hribih l. 1890. Začetki misijona so bili zelo težki. Štirje nemški patri salvatorijanci so na svojem potovanju v ta kraj prehodili zadnjih 100 km peš. Ko so dospeli v Šilong, že tedaj glavno mesto Asama, so tam našli majh-

Misijonar Pavel Bernik S.D.B. (z brado) med svojimi Kasijci in sobratji.

Domačinski bogoslovec.

no hišico (8m x 6m), ki je bila poprej služila beneškemu misijonarju Broyu, ko je enkrat na leto iz doline Bramaputre obiskoval peščno ondrotnih katoličanov Evropejcev. V neki nemški knjigi mons. Beckerja, ki so mi jo posodili iz škofijske knjižnice, sem našel sledeči popis enega prvih misijonarjev: "V Šilongu imamo pol podrti hišico z dvema sobicama. Tu ni ne mize, ne stolov, ne postelj. Jemo stoje kot Izraelci pri odhodu iz Egipta, spimo kar na tleh. Pa smo le veseli, da nas Bog smatra za vredne razširjati Njegovo kraljestvo na zemlji in reševati neumrljive duše". Malo pozneje piše isti pater svojim bavarskim rojakom: "Ko človek biva v paganski deželi, kjer ni zunanjih cerkvenih praznikov in slovesnosti, kjer ni cerkve, ne zvonov, ne oltarja, ne krstnega karna, ne spovednice, ne oltarne mize, ne podob, ne luči, ne okrasov, ne banderov, ne procesnega križa, ko mora v majhni in ubogi sobici opraviti vedno le tiho mašo ob prisotnosti le treh ali štirih vernikov, tedaj se šele prav zaveda, kako so oskrbljeni verniki po krščanskih deželah. Kolika sramota in odgovornost za človeka, ki se teh zakladov ne posluži..." Tako je bilo l. 1890. In kaj sem videl pred nekaj dnevi prav tu v istem

Šilongu? Veličastno evharistično procesijo, ki se je vila po cestah in ulicah tega mesta. Prisostvoval je g. škof, ki je nosil Najsvetejše, 50 duhovnikov, 50 boslovcev, 100 ministrantov, prav toliko belooblečenih deklic, več kot 50 redovnic in redovnih bratov, veliko število katoliških družb in organizacij s svojimi zastavami, prapori in banderci. Nekaj na sredi procesije, ki je štel deset tisoč ljudi, je igrala godba razne cerkvene napeve, iz stolpa velike stolne cerkve je pa donelo slovesno zvonenje. Vsa 5 km dolga pot je bila okrašena z zastavicami in slavaloki, pred hišami katoličanov so pa bili postavljeni okusno okrašeni oltarčki. V tem mestu samem sedaj deluje poleg g. škofa več kot 20 duhovnikov, pet različnih redovnih družb. V dveh novicijatih je okoli 25 novincev oziroma novink, v salezijanskem bogoslovju 50 bogoslovcev. V mestu so poleg stolnice še dve cerkvi ter devet kapel in kapelic, kjer se hrani Najsvetejše. V treh univerzitetnih kolegijih, v pet višjih in srednjih šolah dobi vzgojo 6.000 fantov in deklet, okoli 100 fantov pa delo in vzgojo v rokodelski šoli za mizarje, mehanike, krojače, čevljarje in tiskarje, da ne omenim 10 osnovnih šol za stotine otrok. Tudi za bolne in za starčke je poskrbljeno v katoliški bolnici in zavetišču. Tako se je torej razvilo delo katoliške Cerkve v Šilongu od l. 1890. naprej. Leđno so orali nemški patri salvatorijanci vse do prve svetovne vojne, ko so bili iz dežele izgnani. Do l. 1922. so jih z velikim požrtvovalnostjo nadomestili patri jezuiti iz Kalkute. Od tedaj naprej pa delujejo tukaj salezijanci s pomočjo štirih drugih redovnih družb. Oni goreči misijonarji katoliške Bavarske se l. 1890 takega napredka v naslednjih 60 letih najbrž ni nadejal. Pa ga sedaj iz nebes občuduje in blagoslavlja. Umrli je namreč že isto leto, bolj zaradi pomanjkanja kot bolezni. Prav tako tudi naš nepozabni g. Mlekusi, ki je izmed salezijanskih duhovnikov prvi žrtvoval svoje mlade moči in življenje za spreobrnjenje in večno zveličanje tega malega rodu. O njem pa še kaj več prihodnjič. B. Bernik, S.D.F.

PREOBRAZBA ČRNE AFRIKE

Znamenita najnovejša misijonska enciklika Pija XII "Fidei donum", ki govori o današnjem položaju katoliškega misijonstva v svetu, še posebej o misijonskem apostolatu Cerkve v Afriki, razpravlja med drugim na drobno tudi o vprašanju misijonske prilagoditve spričo presenetljivega razvoja črne celine. Sveti oče opozarja, kako se v naših dneh Afrika vedno bolj in bolj srečuje v obljumi modernega sveta in "prav zato verjetno doživlja najusodnejša leta svoje tisočletne poti". V tej usodni uri pozivlja papež ves katoliški svet, da zastavi svojo prizadevnost in vnemo za zmago Kristusove resnice v črni Afriki.

Omejili se bomo v našem razpravljanju le na družabno preobrazbo v moderni Afriki. Zaključki, ki se iz teh bežnih misli nanašajo na misijonsko delo v tej kipeči deželi, bodo jasni vsakomur, ki zna čutiti s Cerkvijo v teh usodnih časih.

V omenjeni misijonski okrožnici ugotavlja sveti oče, da se Afrika danes nahaja v neslutnem družabnem, gospodarskem in političnem razvoju, kar bo odločilno vplivalo na njeno bodočnost. Ob teh tako usodnih pojavih Cerkev seveda ne more in ne sme ostati nebrižna. Še posebej v tistih afriških deželah, ki so si po zadnji veliki vojni izvojevale bodi z orožjem ali pa mirnimi pogajanjem slednjič svojo toliko zaželjeno narodno in politično samostojnost.

Gospodarska preobrazba.

Podatki, ki jih je pred šestimi leti objavila OZN, dokazujejo, da je razvoj v črni Afriki iz golega naraščanja prebivalstva — danes živi v tej neizmerni deželi 300 milijonov duš! — prešel na izrazito gospodarsko področje; koj nato pa tudi na politično. S tem pa se je Afrika v nekaj desetletjih spremenila v resnično "duhovno smodnišnico", katere nevarnosti ni podcenjevati.

Od leta 1920 naprej je prebivalstvo naraščalo v večji meri kot vsa prejšnja stoletja. Upadala pa je bolj in bolj umrljivost, pač zaradi bolj in bolj prodirajoče civilizacije. Prebivalstvo hitreje narašča na afriškem severu, kot pa na jugu ali v osrčju črne zemlje. Vendar je treba po uradnem izrazoslovju govoriti še vedno o "mladi" deželi, kar številčno moč prebivalstva zadene: razmerje med mladino in odraslimi po eni strani, pa med starejšimi ljudmi po drugi je še vedno neenako — krepko v prid prvim. Vzrok: umrljivost je še vedno močnejša med mladimi in srednjimi kot pa med starimi. Afriško prebivalstvo predstavlja 8 odstotkov vsega človeštva; zemljepisno pa kar 23 odstotkov zemske površine. Evropskega izvora je v Afriki 5 milijonov ljudi; polovica jih živi v Južnoafriški Uniji.

Podnebje, naravno bogastvo, svojski značaj posameznih pokrajin in ljudstev, na način njihovega življenja, vse to tvori v Afriki pester mozaik, v katerem se človek težko znajde. Na severu in na jugu gospodari še vedno evropski kapital; prav kolonije, ki so si jih na afriških tleh ustvarili

Evropejci, so imele odločilen vpliv na gospodarski razvoj teh dežel. Proizvodnja in potrošnja, če ju računamo na posameznika, sta pa še zelo na nizki stopnji. V veliki večini se afriški človek več ali manj še vedno posveča predvsem obdelovanju zemlje z edinim namenom, da preživlja sebe in svoje. Tudi ordje, ki ga afriški kmetovalec uporablja, je še vedno zelo, zelo primitivno v večini primerov. Vendar pa so v tropskem pasu že zrasla nekatera povsem moderno urejena in upravljana poljedelska, rudarska in industrijska naselja. Njih vpliv na bližnjo in daljno okolico je očiten. Za marsikatero poljske pridelke je rodovitnost na oral polja še vedno komaj polovico tega, kar naj bi zemlja zmogla. Na prebivalca pa pride še mnogo manj od vsega pridelanega. Prav zato bomo razumeli, kako da letni zaslužek v osrednjih, tropskih predelih ne preseže 50 dolarjev (kaj je to v primeri z 2000 dolarjev letnega zaslužka državljana v U.S.A.!) V trgovini je afriški doprinos v razmerju s številčno močjo prebivalstva sicer močnejši kot pa doprinos na skrajnem Vzhodu, a še vedno šibkejši kot v državah latinske Amerike. Precejšnji del afriške dežele je težko pristopen; tropske bolezni so še vedno resnična šiba božja na črni zemlji; prodiranje v notranjost je še vedno zvezano z neslutnimi prevoznimi težavami. V pre mnogih predelih je skoraj brez nujno potrebnih rudnih snovi, ki so življenjska nujnost za uspeh v poljedelstvu. Naseljenost prebivalstva je tudi šibka, naravnost nesorazmerna: leta 1947 so jo zaznamovali z 6,2 na kvadratni kilometer. Na jugu od Sahare sta danes kar dva načina gospodarskega življenja: prednjači med njima še vedno ta, da prebivalstvo prideluje izključno to, kar za svoje preživljanje potrebuje; seveda pri takšnem načinu gospodarjenja mehanizirani in tehnični razvoj v gospodarstvu z vsemi pridobitvami skoraj nima mesta. Leta 1848 so kmetje v teh pokrajinah s svojimi družinami predstavljali še vedno 74 odstotkov vsega prebivalstva. Med domačini je kot prej v veljavi družabna ureditev po rodovih. Prav zato tako važno vprašanje ročnih delavcev. V gospodarskem ustroju, kjer ljudje delajo izključno samo za potrebe lastnega preživljanja, ima vprašanje mezde kaj malo pomena. V zadnjih letih pa je razvoj že pripeljal do tega, da si ljudje iščejo ne več v domačem krogu, marveč v tovarnah izdelanih potrebščin; zato se tudi njihovo domače gospodarstvo počasi usmerja h kupčevanju z denarjem. Se pravi, da je tudi v življenju afriškega kmetovalca, ki se tu kot povsod po svetu najdlje upira vsakršni novotariji, vendarle prišlo že do važnih sprememb.

Presenetljiv družabni preobrat.

Današnji mladi afriški rod je na lastne oči priča presenetljivemu prelomu vsega, kar je deželo vezalo na tisočletna izročila, navade in način življenja. Na popolni preobrat v afriškem družabnem življenju in z njim zvezane do danes neslutene posledice so predvsem vplivali naslednji pojavi: dolgotrajni stik z novimi načini življenja, ki so jih vnašali v deželo zapadnjaki; preokret v družinskem gospodarstvu, ki ga je povzročilo vnašanje novih oblik izkoriščanja naravnega bogastva; nastanek velikih naselbin s številnimi prebivalci v bližini večjih, predvsem industrijskih mest; beg z dežele v mesto, s polja v tovarno. Odkar je kolonializem začel tudi v Afriki s proizvodnjo novih pridelkov, ki prinašajo precejšen gospodarski dobiček, kot so kakao, čaj, kava, kavčug, bombaž in podobno, je čisto razumljivo v poljedelstvu starega kova prišlo do prave revolucije. V enem samem skoku je afriško kmetijstvo iz tradicionalnega maloposest-

Ta in naslednja slika spadate prav za prav v članek "Pismo iz J. Afrike", ker nam ju je poslala m. Ksaverija Lesjak O.S.U. Ta slika kaže predsedniško palačo v južno-afriški Pretoriji.

ništva prešlo v veleposest evropskih izkoriščevalcev, ki si nabirajo bogastvo z uporabo strojev in mehaniziranega obdelovanja. Zemlja, ki je bila prej v celoti rast rodu in samo rodu, je zdaj last evropskega izkoriščevalca in v prav neznatni meri še last domačega kolona. Le-ta pa za tisto ped zemljišča, ki ga obdeluje zase, potrebuje malo, čisto malo delavnih rok v primeri s prejšnjimi časi, ko je združno plemensko gospodarstvo potrebovalo za izključno lastno vzdrževanje na stotine rok. Rod je tako prikrajšan za svoje ozemeljsko razširjevanje. Hkrati pa se čisto naravno pojavi že tudi zavist spričo popolne gospodarske neenakosti med kmetom, ki živi izključno od svojih pridelkov, na drugi strani pa je neizmerno zemljišče, ki je bilo prej morda njegovo, pa ga mora zdaj obdelovati svojemu novemu belemu gospodarju, četudi za še dokaj dober zaslužek. Vsi ti novi pojavi v načinu življenja pa na celi črti spreminjajo tudi dosedanje domače kmetovanje. Resni opazovalci trdijo, da se je do našega stoletja v Afriki odločujoče pragozdno kmetijstvo docela spremenilo v trenutku, ko sta se v deželi pojavila kakao in kava. Čudno se morda čuje, pa je vendar res, zagotavljajo, da se je v veliki meri zato spremenilo tudi družinsko življenje in z njim zvezani lastninski ustroj domačega premoženja: s tem pa tudi že docela sam družabni ustroj afriške družbe.

Nekaj podobnega se pojavlja tudi med rudarji. Rudar ni več pod oblastjo poglavarja: po končanem delu začuti, da je docela svoboden človek, z lastnim trdó zasluženim denarjem v žepu, ki pa ima zanj neprecenljivo vrednost. Zunanji učinek te povsem nove zavesti med Afričani je več kot presenetljiv.

Nedavna industrializacija Južne Afrike, ki je prinesla selitev z dežele v mesto in pa velikim mestom lastno socialno skrbstvo, nekaj povsem novega za do včeraj primitivne prebivalce črne zemlje, je v kratki dobi dveh generacij povzročila pravi socialni preobrat. V tem času se je afriško gospodarstvo od preprostega kmetovanja, ki je bilo v prenekaterih primerih še pravo nomadstvo, povzpelo do ravni moderne industrializirane države. Nujno tedaj, da je tudi starodavna plemenska kultura morala odstopiti svoje mesto novim kulturnim in civilizacijskim tokovom, s katerimi se je v deželi kar čez noč pojavila tudi prostitucija: "zaslužek", ki ga črna Afrika do naših dni skoraj ni poznala in ki je v veliko nevarnost pravi afriški družini.

Vse to pa je do dna preobrazilo tudi duševnost črnega človeka. Novi družabni pogoji so nasičeni tudi z novo kulturo, ki raste iz afriških tal. A neenkrat se zgodi, da je zunanji kulturni in civilizacijski tok mnogo močnejši: domača šibkost pač ne more kljubovati zunanji duhovni moči, ki vpada v deželo.

Sociolog Rafael de Roda je v neki svoji nedavni razpravi kot dober poznavalec življenja v Južni Afriki zapisal: Industrializacija s svojim velikanskim vlaganjem kapitala, ki odpira nova obzorja v bogastvu in delu, je mogočen nagib za rast denarnega gospodarstva, trgovine, prometa in finančnih poslov; vse to stvarja nove dobrine in vrednote, ki se kažejo kot blagohotna pomoč za dosego čim večjega blagostanja in prav gotovo z magično silo privlačijo določene družabne sloje v svoj začarani krog. Ne gre pri tem samo za delavce ali kmete, gre tudi za mnoge druge sloje, ki so v afriških mestih sicer na drugem mestu, pa si vendar skušajo kot prvi zadobiti zanesljivo mesto v splošni tekmi za čim boljše in čim lažje življenje.

Nastanek velemest je vzrok begu z dežele. Ta pa ni brez občutne škode za plemensko gospodarstvo. Delavec namreč, ki se odmakne svojemu primitivnemu okolju, se počasi "razplemeni", se vdaja bolj in bolj varljivim upom na sijajne zaslužke, o katerih je doma na deželi komaj sanjal... Nič čudnega, če to vedno pogostejše in vedno številnejše uhajanje iz domačega okolja in prenagljeno vživiljanje v docela tujo, domačemu čutu prav nasprotno civilizacijo, rodi celo vrsto več kot zapletenih socialnih vprašanj, ki jim ni videti rešitve. V primitivni domači črnski družbi je že samo okolje stvarjalo neko mirno, uravnovešeno življenje, ki je imelo svoje korenine v izročilih, segah in navadah, naj so že te bile boljše ali slabše. Vdor evropskega mišljenja, ki ga je povzročila bela kolonizacija v črni Afriki, je to ravnovesje porušil. Zgodi in dogaja se, da domači črnec danes kar čez noč preidejo iz docela kmečkega vzdušja v docela industrijsko; posledica je zvezana z občutno škodo — črncem se nikoli ne bo ne telesno, ne duševno zdravo živel v novo okolje. Prehod je prav nasproten, kot je bil v Evropi, ki je prešla po počasnem, naravnem razvoju iz fevdalnega in kmečkega gospodarstva v današnji industrijski zagon. Odtod žalostno dejstvo, da se črni domačin, ki se je znašel v velemestu, naravnost blazno vrže v izživiljanje v novem okolju; kar čez noč zavrže prejšnje življenje, potrga starodavne vezi, ki so ga vezale na domače tradicije, prekine s svojim plemenom, z eno besedo: stori vse, da bi bil neko drugi. Ne uspe. Ne more uspeli. Znajde se čez čas pred strahotnim prepadom: mostovi nazaj so porušeni, v novo okolje pa ne zmore. Preziran in strt mnogokrat — omahne...

Prav zato je naravnost smešno počenjanje vseh tistih, ki na veliki zvon obešajo dobrote in neslutene vrednote, ki da jih je moralni vpliv

*Posnetek barviste slike, ki predstavlja park z drevesi Jakaranda v cvetju.
Pretorija, Transvaal, Južna Afrika.*

zapadne civilizacije prinesel v črno Afriko. Dokazano je, da le prevečkrat porušenje in odprava starih domačih običajev, zakoreninjenih šeg in navad ni v dobro, marveč vse bolj v resnično škodo črncem. Res. priznamo: zapad je veliko storil, da so zamrle škodljive in včasih naravnost zločinske šege krvavih, nemoralnih običajev med domačini. A mimo teh je še toliko drugih, ki so zares vredni in ki jih za duhovni dvig afriških domačinov ni prezirati: evropska civilizacija se je v občutni meri — sebi in Afričanom v škodo, — lotila tudi teh. Zgodilo se je, da je z zamiranjem domačih navad in domačega načina življenja zamiral in mnogokje docela zamrl tudi verski čut med domačini, da so se med do včeraj srčno dobri črnci zoplodili kužni in smrtonosni pojavi, kot so mladostni zločinci, prostitucija in alkoholizem: vse to pa so znaki počasnega, a zanesljivega razpada domače afriške črnske družbe.

Zdravilo v težki bolezni

Iz vsega povedanega je očitno, da je obnova afriške družbe z zdravimi, s krščansko miselnostjo oplemenitenimi šegami, običaji in življenjem edino resno zdravilo v njeni težki, razkrajajoči bolezni. Znameniti misionolog p. Leshona, ki deluje v Pretoriji, je zato opravičeno zatrdil: "Življenje

afriških rodov z vsemi njegovimi posebnostmi je treba ohraniti in prekvasiti s krščanstvom! Več kot nevarno bi bilo, da bi ta ljudstva pahnili v prepad razkroja osnovnih prvin njih družabnega življenja."

Najnovejša papeževa okrožnica "Fidei donum" tehtno in nazorno do- loča obliko in način, kako na misijonskem področju reševati afriško so- cialno vprašanje ob novem gospodarskem, političnem in družabnem stanju, v katerem se je dežela znašla. Misijonska akcija naj bi tako dosegla večje uspehe, dosedANJI uspehi pa naj bi se utrdili in povečali.

Sklepamo to razmišljanje s pozivom vsem misijonsko čutečim, da v tej usodni uri molijo, veliko in vztrajno, za dokončno zmago Kristusove Cerkve v črni Afriki. Kajti edinole Cerkev lahko reši vsa ta prebujajoča se ljudstva gmotnega in duhovnega propada.

ALADIN

CAPTOWNSKI SONET

Moj dom? V četrti črni v pristanišču,
kjer sivo sonce na barake sije,
kjer lomijo siren se melodije.
Poklic? Sem pevka v mestnem zabavišču.

Morda sem lepa v svojem črnem blišču...
Zvečer na odru čaram iluzije,
pred mano svet čarobni se razlije.
Zaman želim demantov na plesišču...

Nekoč, ko sem bila še čisto mlada,
sem z nekim belcem se pomenkovala,
dejal je, da nad nami Bog živi...

Tako Ga rada včasih bi klicala,
Srce me peče, skrita bol gori. —
Captown pleše, pleše vse noči...

Vladimir Kos, l. 1944.

BARAGOVO MISIJONIŠČE

CERKEV SE TUDI ŽE GRADI

Nāše bralce bo gotovo zanimalo, kako napreduje *gradnja slovenskega misijonskega žarišča v Lanusu pri Buenos Airesu*. Kar lepo, hvala Bogu! Enonadstropna stavba "Baragovega misijonišča" je že toliko dodelana, da se slovenski lazaristi, misijonarji sv. Vincencija Pavelskega v najkrajšem času vselimo vanjo. Po zaslugi dobrotnika iz USA, ki nam je na znošne obresti zaupal v posojilo lepo vsoto, smo lahko začeli tudi že z gradnjo cerkve Marije Kraljice, katere temelji zdaj že stojijo in se kmalu začno dvigati nje zidovi. Če bo šlo vse po sreči, bomo še letos začeli s službo božjo v novi cerkvi.

POSVEČENA MARIJI OB STOLETNICI LURDA

To bo *prva slovenska cerkev v Argentini*! In posvečena Mariji! In po načrtih božje Previdnosti — ob stoletnici Marijinih prikazovanj v Lurdu! Menda nikjer drugje med rojaki po svetu, niti v domovini, ne bo Marijin jubilej na tako veličasten način praznovan, z gradnjo novega Njenega svetišča. Ali ni to še en razlog več, da rojaki po svetu sodelujete pri gradnji? Slovenski misijonarji sv. Vincencija Pavelskega v Argentini se Vam lepo priporočamo!

SODELOVANJE MED ROJAKI PO SVETU

Nāša prošnja je doživela že neke *prav lepe odzive* ne le med rojaki v Argentini, ampak tudi v ostalih deželah slovenskega zamejstva. Tako sta se za sodelovanje odločili že dve Marijini družbi v Slovenskem Primorju, ona v Gorici in ona na via Risorta 3 v Trstu. Pri obeh bodo skušale pripraviti kako prireditev, katere čisti dobiček bi šel v prid Baragovemu misijonišču, pa tudi sicer bodo organizirale med članicami nabirko in na prodajo srečk za vsezamejsko misijonsko loterijo v pomoč Misijonišču. Vse

druge so pa prehiteli v *Torontu*, in to tam, kjer so sami z velikimi žrtvami šele pred kratkim pozidali lepo cerkev Marije Pomagaj in zdaj ravno za orglje zbira jo. In je tamkajšnji misijonski krožek kljub temu organiziral prireditev, ki je prinesla 200 dolarjev za Baragovo misijonišče in so še nekateri posamezniki primaknili lepe vsote, tako da so nam poslali skupaj 235 dolarjev, kar se tu res lepo pozna! Poleg tega so tudi nekaj loterijskih srečk prevzeli v prodajo med rojaki. Iskrena jim hvala ne le za to izdatno pomoč, ampak še posebno za lep zgled vsem drugim misijonskim žariščem v slovenskem zamejstvu!

LOTERIJA OB KONCU MAJA

Vsem, ki se zanimajo za vsezamejsko misijonsko loterijo za Baragovo misijonišče, sporočamo, da se loterija ne bo vršila za Veliko noč, kot smo prvotno javili, ampak *okrog praznika Marije Kraljice*. To pa iz več razlogov: Mnogo pošiljk misijonarjev, ki so napovedane kot dobitki za to loterijo, je še na potu in ni gotovo, da do Velike noči dospejo; nedelje okrog Velike noči so s svojimi prireditvami zasedle že druge tukajšnje organizacije; mnogi misijonski centri po svetu se začenjajo šele sedaj oglašati za sodelovanje in jim je treba nuditi dovolj časa za prodajo srečk; in končno: Zadnjega maja je žegnanje vikarije in cerkve Marije Kraljice pri Baragovem misijonišču, in radi bi imeli ob tej priliki službo božjo že v novi cerkvi, čeprav samo med zidovi... Prosimo vse, ki so ali bodo kupili loterijske srečke, naj blagovolijo vpoštevati to spremembo! Več podrobnosti o tem in loteriji sploh objavimo v prihodnji številki. Prosimo vse: Sodelujte zdaj še bolj, ker je časa dovolj na razpolago!

ROJAKI!

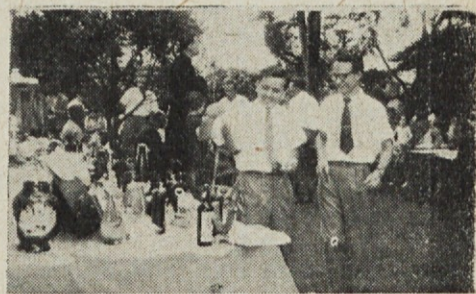
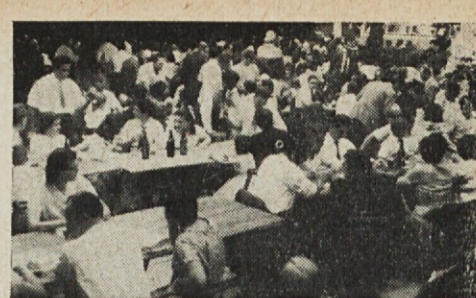
DARUJTE ZA BARAGOVO
MISIJONIŠČE!

VII. MISIJONSKA VELETOMBOLA

Spet smo rojaki v Argentini doživeli veličastno misijonsko prireditev, VII. veletombolo v pomoč slovenskim misijonarjem, za praznik Svetih Treh Kraljev, prireditev, ki je proti pričakovanju uspela kot doslej še nobena, tako po udeležbi kot po dohodkih v sklad slovenskih misijonarjev. Iz treh razlogov smo se bali za uspeh te tombole: Ker je v zraku akcija za Baragovo misijonišče, ker je bila na predvečer naše prireditve druga podobna prireditev in ker je vreme slabo kazalo. A kaže, da so bile te, uspehu veletombole nevarne okoliščine mogočno nadvladane od ugodnih okoliščin: Tradicionalnost in priljubljenost teh misijonskih veletombol, zelo vabljivi glavni dobitki, nedelja kot nedelavni dan po prireditvi, neprevročne vreme in nagradno tekmovanje za določitev glavnega dobitka. Da je bil oziroma bo gromni uspeh tako lep, je pa spet več činiteljev: akcija za nadpovprečno sodelovanje, ki naj bi financirala glavni dobiček, je oziroma bo stodostotno uspela, če bodo vsi, ki so se obvezali k mesečnemu vplačevanju, izpolnili dano besedo; potem postrežba gostov v lastni režiji; in pa novo, posebno izdatno vsestransko sodelovanje rojakov iz Slovenske vasi v Lanusu, ki se radi Baragovega misijonišča v njih sredi še posebej čutijo poklicane k misijonskim žrtvam...

Tako smo dosegli izredno veliko udeležbo okrog 1.400 rojakov in argentinskih gostov in lep dohodek okrog 25.000 pesov ali 700 dolarjev (upoštevajoč obroke vplačil za glavni dobiček) in pa velik moralni uspeh: splošno zadovoljstvo rojakov nad izredno lepo potekajočo prireditvijo in tako bogato skupnostno misijonsko žrtvijo.

Iskreli Bog plačaj vsem, ki ste kakorkoli sodelovali pri tej tako uspeli prireditvi! V prijetno zavest naj Vam bo ta izredni božji blagoslov in pa misel, kako so misijonarji po svetu veseli in hvaležni radi Vašega tako lepega misijonskega sodelovanja in kako močijo za Vas!

K slikam: Od leve na desno zgoraj: Pogled na prireditveni prostor na vrtu slovenske restavracije "Ilirija" v Ramos Mejia pri Buenos Airesu; pogled na razstavljene dobitke; drugi del udeležencev. — V sredi, kakor tudi spodaj: Srečni posamezniki in skupine tistih, ki so zadeli tombole, med njimi gospa Re-

zelj, ki je zadela hladilnik, kar so njej in njeni družini vsi navzoči še posebej privoščili, kajti gospa je ena najdelavnejših misijonskih sodelavk, njen sin Lojze je pa eden vodilnih pri Slovenski misijonski zvezi, ki je med drugim pri vseh dosedanjih tovrstnih prireditvah vodil razstavitev in oddajo zadetih do-

bitkov, zato ga tudi tolikokrat najdemo na naših slikah. — Tretja vrsta v sredi: Geržiničeva Marika in predsednik Slovenske misijonske zveze; deklica je vlekla številke, predsednik SMZ jih je paklial. Desni kot spodaj: Komisija, v kateri so bili gg. Ludvik Štancer, Božo Fink in Lovro Jan. — Foto L. Erjavec.

PISMO IZ JUŽNE AFRIKE

M. KSAVERIJA LESJAK O.S.U.

Misijonarji naše škofije so imeli važno sejo v Johannesburgu. Finančna kriza maže temelje misijonskih šol. Predsednik na seji nam je jasno obrazložil, kako bo moral v bodoče vsak misijon sam nositi finančno breme učiteljskih plač. Tako bo moralo naše učilišče vsake tri mesece spraviti skupaj skoraj 2000 ameriških dolarjev! Prihodnje leto bomo morali tej vsoti dodati še novih 25 odstotkov, ki nam jih bo vlada ob koncu 1957 odtegnila. Če vsega tega denarja ne bo, bomo prisiljeni šolo — zapreti! Tudi oba naša sosednja misijona tarejo iste skrbi... Poleg gmotnih težav pa nas muči tudi stalna negotovost o usodi registracije katoliških šol in ba-

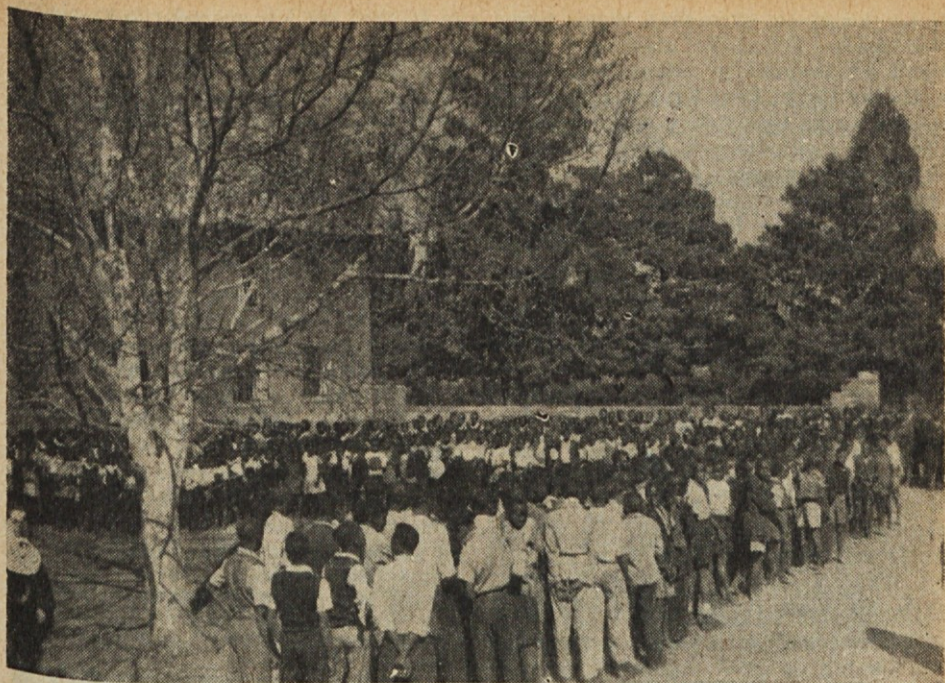
lega učiteljstva v šolah za črnce. Šele posebna vladna komisija bo določila, če se naše šolsko poslovanje ujema z vsemi pravili...

Ko sem od te nič vesele seje prišla domov, sem našla tistih 40 dolarjev na mizi, ki mi jih je poslala Misijonska zveza. Lahko si predstavljate, kakšna lepa opora mi bo ta denar pri reševanju naših finančnih vprašanj. Zato tudi — bila sem tega slovenskega darila iz srca vesela in se vam zanj iskreno zahvaljujem.

Prvi cvetovi na vrtu naše kongregacije so v polnem življenju: 8 črnskih deklet je 10. julija opravilo slovesne za-

"Domache učiteljstvo naših šol ob obisku predstojnikov iz Rima" (m. Lesjak).

*Gojenci uršulinskih šol na misijonu m. Lesjak čakajo na molitev pred poukom.
v Južni Afriki.*

obljube v našem misijonu v Krudersdorp. So to "Pomočnice sv. Angele", kot to kongregacijo imenujemo. Uršulinke te domačinske kandidatke pripravljamo za redovno življenje in apostolat med njihovimi črnimi rojaki.

Našim šolarjem silno godijo izleti. Sklenili smo tedaj, da si bomo ogledali administracijsko prestolnico Južnoafriške Unije, ki je mesto Pretoria. Naročili smo tri avtobuse in potisnili vanje čez 200 otrok z vsem učiteljskim zborom. Najprej smo se peljali v Johannesburg, ki je največje mesto v Uniji. Moderno vele-mesto z nebotičniki, cestno železnico in kilometri samih trgovin. Ceste so natrpane prometa. Vsi narodi imajo tu svoje zastopnike. Želja po bogastvu je emigrante gnala v Južno Afriko, kjer so l. 1885 odkrili najbogatejše zlate rudnike. Le nekaj pogreša evropsko oko tukaj: umetno arhitekturo. Blizu mesta

so peščene piramide, ki se vlečejo prav do Randfontejna, v nasprotno stran pa do Springs-a. To so visoki griči samega belega peska. Ločili so te sipine od zlata, ki so ga izkopavali, ter jih nakopčili blizu rudnikov kot nekoristno napotje. Pa so vendar danes prav ti umetno nametani griči pravi simbol našega zlatega velemesta, žive priče, ki bodo še poznim rodovom govorile o nekdanji bogatiji.

Iz Johannesburga smo po državni cesti dreveli na cilj. Pred nami je bilo še kakih 30 km. Ob cesti so udobne, razsežne kmetije. Večina še neobdelana zemlja; le črede govedine in ovac se lagodno premikajo po planjavah. Gozdov tu ni.

Mesto Pretorija je vsekakor zanimivo po ljudeh in miselnosti. Po trgovini manj. Ljudje se tu ne bogatijo; žive večinoma iz pčar in pokojnine. V bli-

žini v klasičnem evropskem slogu zgrajene glavne železniške postaje, je spomenik predsednika in ustanovitelja Južnoafriške Unije, Paul Krügerja. Na spomeniku so ga upodobili v dolgi salonski suknji in s cilindrom na glavi. Pripovedujejo, da je njegova žena — čisto preprosta ženska, ki ni imela nobenih estetskih pojmov, — imela spomenik za povsem nekaj nekoristnega. Zato da je nasvetovala kamnoseku, naj v cilindru izvotli prostor, ki naj ga napolnijo z vodo. Ta naj bi služila potem za žejne ptice... Ne vem pa, če so njeni želji ugodili.

Ljudje v Južni Afriki so zredno ponosni na Pretorijo. Posebno v oktobru in novembru je to mesto en sam čudovito dehteč vrt. Cvetje po drevju je skoraj vse violečno: kot da bi se mesto zagrnilo v dehteč pajčolan! To drevje so zanesli sem iz Brazilije že precej let tega. V ozadju mesta stoji visok grič. Na njem in na drugih okoliških

je še pred 120 leti gospodarilo krvoločno zamorsko pleme Matabele. Danes je tu predsedniška palača, ponos vse Pretorije, veličastno poslopje, ki simbolično predstavlja vso upravo štirih pokrajin Južnoafriške Zveze. Dve dolgi stranski krili, ki se v sredini družita v zgradbo, ki sliči grškemu amfiteatru. Tod je prostora za čez 8000 ljudi! Načrte za to veličastno zgradbo je napravil angleški arhitekt Sir Herbert Baker. Palača je dolga 622 metrov in ima 464 sob in soban. Tu so tudi ministrski uradi. Grič je po eni strani kar posut s pravljničnimi vilami ministrov in visokih državnih uradnikov. Na nasprotni strani pa je spremenjen v čudovit tropski park z bogatijo cvetja vseh barv in vseh vrst. Ogledali smo si tudi muzej. Njegova posebnost je v tem, da razstavljajo tam samo zgodovinske predmete pretorijskega mesta in južnoafriške dežele same.

Lep izlet, prepoln vtisov in globokih občutij. Škoda, da je prehitro minil.

"Pomočnice sv. Angele", nova škofijski kongregacija v pomoč vršulinkam

UREDNIKOVI MISIJONSKI ZAPISKI

Zaščitnik svete Cerkve — sv. Jožef

Kako zelo potrebuje Cerkev njegovega varstva zlasti v misijonih. Pomislimo samo na tiste misijonske dežele, ki so pod vladno brezbožnega komunizma: Kitajska, Severna Koreja, Severni Vietnam in druge... Sveti oče skoraj ne more nad njimi izvajati svojega varstva, zato so škofje, duhovniki in verniki izpostavljeni veliki nevarnosti, da jih zapeljivci speljejo na stran pota, ločijo od Cerkve Kristusove, narod pa v celoti vržejo v brezboštvo, ki je neizmerno večje zlo od poganstva. V tej skrbi za preganjanje Cerkev v misijonih in živi veri v moč priprošnje svetega Jožefa se misijonarji in misijonski sodelavci v mesecu marcu pridno satekajmo k Varuhu svete Cerkve sprošnje, naj varuje misijone nevarnosti brezbožnega komunizma.

Pust in post

Samo za eno črko sta različni v našem jeziku ti dve besedi, pa vendar predstavljata dva zelo različna pojma. Pust-sproščenost, post-zdržnost. Sprostiti se od časa do časa v veseli družbi, v naravi, v športu, je v nekaj pravnosti koristno in potrebno; istotako pa je prav, da se človek od časa do časa tudi čemu odpove. Za oboje je lepa prilika v pustu in postu. A žal večina ljudi, tudi katoličanov, se poslužuje le pustovanja, ne pa tudi posta; mnogi celo pust podaljšajo v post. Misijonski prijatelji se bomo ravnali po besedah svetega Pavla, ki pravi, naj vse, karkoli delamo, ali jemo, ali pijemo ali kaj drugega počnemo, delamo v slavo božjo. Naj bosta v slavo božjo naš pust in naš post! Pa zraven še v rast Cerkve, in zveličanje duš, poganskih duš. Že v pustnih dneh zato žrtvujemo kako urico zabave za — misijone; v postu pa vsaj v čem malem prostovoljno povečajmo post, ki ga je danes

itak skoraj še samo spomin. In če s tem kaj prihranimo, darujmo to za misijone, da bo tisti veliki, včasih kar trajni post marsikaterega misijonarja in njegovega vernika vsaj malce ublažen...

Misijonska nedelja v Gilbertu

V Združenih državah, ki so velika dežela in je tudi veliko slovenskih skupin v njej, nahajamo slovensko misijonsko oazo, kjer misijonske misli in žrtve cveto in rde lepe sadove za misijonsko polje in zgled za vse zaledje. To je v Gilbertu v Minnesoti. Tam imajo dekleta misijonski krožek, ki ima redne sestanke, vzdržuje z mnogimi misijonarji in misijonarkami pisemsko zvezo, jim zbira in pošilja pomoč, širi misijonski tisk, in še marsikaj drugega misijonskega. Lepo so obhajali tudi misijonsko nedeljo lanskega leta, o kateri na našo prošnjo sledeče poročajo:

Najprej smo imeli pobožnost v cerkvi sv. Janeza Krstnika na Biwabiku, kjer je Rev. Fr. Mirko Godina imel sv. rožni venec in litanije z blagoslovom in skupnim petjem.

Po pobožnosti smo se zbrali spodaj v cerkveni dvorani. Predsednik Lige, g. Krulc, je otvoril proslavo z molitvijo. Ves nadaljnji program je bil pripravljen in izveden pod vodstvom predsednice misijonskega krožka gospe Tusharjeve.

Recitacijo: "Moj misijonski križ", je lepo podala Minka Krulčeva.

Predsednica je v svojem nagovoru povdarila pomen misijonske nedelje za vse katoličane in da se premalo zavedamo, kaj vse bi za misijone še morali storiti.

Sledila je deklamacija: "Gospod, pokliči delavce", katero je s povdarikom lepo podal Joško Škorjanec. Za tem sta Medvedova Janez in Kristinca v dvogovoru povedala: Ali ima zamorček angelčka?

Fr. Mirko Godina nam je v izbranih besedah povdaril in nakazal važnost naših prvih slovenskih misijonarjev tukaj v Minnesoti, kjer so z velikimi težavami in naporu gradili in pripravljali pot katoliški Cerkvi. Vsekakor moramo biti nanje ponosni.

Sledila je razlaga o delovanju naših misijonarjev na terenu po zato pripravljenem plakatu, ki ga je v ta namen priredila Misijonska zveza v Argentini. Slišali smo in videli na teh slikah delo, napore in tudi uspehe naših rojakov-misijonarjev, ki se že dolga leta trudijo za neumrjoče poganke duše na vseh krajih sveta.

Z navdušenjem smo za konec zapeli pesem Povesod Boga.

Ljudmila Vidmar

Misijonsko delo slovenske redovnice v Franciji

Slovenska usmiljenka sv. Vincencija Pavelskega iz Montpellier-a v Franciji, ki je bila kot dekle v času zadnje svetovne vojne organizatorica in voditeljica čudovito bogatega misijonskega dela okrog Ježice, je ostala zvesta misijonski misli in delu še po 15 letih in kljub drugemu delokrogu v tujini. Nekaj o tem nam pove v svojem zadnjem pismu uredniku KM:

“Letos sem večkrat govorila z mons. Jožefom Kerecem SDB. Bival je nekaj časa v Montpellier-u, zdaj je pa v Marseillu. Ali veste, da je bivši bengalski misijonar p. Mesarič prior kartuzije Mougere v našem srezu? Dala sem mu “Katoliške misijone”. Še vedno ga zanima Indija in njegovi jezuitski sobratje tamkaj. Naročil mi je, naj Vam sporočim, da Slovencem častita k misijonskemu delu in pred vsem h “Katoliškim misijonom”.

V septembru smo organizirale za našo družbeno hišo misijonsko uro. Družbeno sobo smo okrasile z misijonskimi napisi-izvlečki iz zadnje papeževe misijonske okrožnice “Fidei

donum”, za Kristusovim kipom smo razpele papeško zastavo z geslom “Svet Kristusu!”. Moje sestre so poglobile razna misijonska vprašanja, meni pa so naložile, da govorim o tem, kaj moramo me storiti za misijone. Kot zgled, kaj vse se da storiti tudi v izrednih razmerah, sem jim navedla delovanje slovenskih lazaristov za misijone. Še nikdar nisem videla podobnega navdušenja pri mojih francoskih sestroh.”

Laični misijonarji

Sobrat č. g. Franc Susman, C.M., ki nadaljuje višje študije v Rimu, je bil tudi član misijonske organizacije, in sicer Slovenske misijonske dijaške zveze, ko je bil študent v Sloveniji in potem v begunskih taboriščih. Tudi ta lepo vztraja v misijonskem zanimanju. Udeležil se je lanskega kongresa za laični apostolat v Rimu, na katerem se je veliko govorilo tudi o misijonstvu. Ko nam o tem poroča, nam kot posebno zanimivost dodaja še novico o ustanovitvi nove menda laične ženske misijonske družbe v Rimu, pri katere vodstvu ima veliko vlogo eden tamkajšnjih slovenskih duhovnikov. Prijatelj iz domovine pa nam poroča o neki drugi laični misijonski ustanovi tole:

Pred kratkim se je vrnil iz Afrike švicarski kipar in arhitekt Albert Wider. Poprej je napravil mnogo znamenitih načrtov za velike gradnje v Evropi, ki so mu prinesli slavo in sredstva. Zdaj je pa delal v Afriki za misijonske škofo, a je sprejemal za svoje delo le najnujnejše za vsakdanje preživljanje, in to skozi več let. Ko je na ta način spoznal velike misijonske potrebe po novih šolah, bolnišnicah, cerkvah in drugem, se je odločil zgrabiti za široko organizirano pomoč. Pisal je raznim slovečim evropskim arhitektom ter jih povabil k sodelovanju. Dobil je celo vrsto navdušenih odgovorov s ponudbami za zastojno delo v mi-

sijonih. Med prvimi se je oglasil znani graditelj cerkva iz Koelna, Rudolf Schwarz, ki je pridobil še več drugih. Tudi skupina madžarskih begunskih arhitektov se je ponudila za delo v misijonih, v Afriki in Aziji, samo proti plačilu potnih stroškov in vzdrževanja. Arhitekt Wider je zdaj s odobrenjem švicarskega episkopata ustanovil "Krščansko družbo arhitektov za misijone". Prvi svetovalec te družbe je svetovnoznani švicarski arhitekt Fritz Metzger.

Tako pismo. Koliko svežega idealizma je še v katoliški Crkvi! In še veliko več bi ga moralo biti, kajti delo v Gospodovem vinogradu narašča hitreje kot pa število delavcev. Potrebe so zato vedno večje...

Delo za domače misijonske poklice

Razmere v človeštvu na eni strani, razvoj misijonske akcije na drugi strani — oboje je vplivalo na čudovito pospešeni razmah dela za domači kler v misijonskih deželah. Katoliški življenj je v mnogih deželah izgubil tisto življenjsko silo, ki je preje rojevala nove in nove "bele" misijonarje; mnoge misijonske dežele pa "belim" vstop onemogočajo ali vsaj silno ovirajo. Predvidevajoč oboje, pa tudi izhajajoč iz same narave misijonskega dela, je Cerkev zadnja desetletja bistveno pospešila vzgojo domačega klera, in danes imamo misijonske dežele, kjer je edina ovira za pomnožitev števil bogoslovcev in domačih duhovnikov — pomanjkanje sredstev in vzgojiteljev. Vzgojiteljni novi misijonarji! Sredstva-denar, denar in še denar...! Med Slovenci je zlasti pokojni prof. dr. L. Ehrlich zelo pospeševal papeško Družbo sv. Apostola Petra za vzgojo domače duhovščine, ki zbira denarna sredstva v ta namen, a uspehov tedaj še ni bilo mogoče kaj prida zabeležiti. Tudi sicer slovenska misijonska akcija tej točki ni posvečala zadostne pozornosti. Stvar se pa zadnje čase ze-

lo na boljše obrača in sicer — lahko mirno rečemo — najbolj po zaslugi č. g. Karla Wolbanka, CM., ki je bil sam kitajski misijonar, in pa številnih plemenitih duš v Severni Ameriki. Po njegovem prizadevanju in po velikodušnosti nekaterih posameznikov ali zakoncev, ki jih je za idejo pridobil, zdaj Slovenci vzdržujemo v misijonih vsaj 15 domačih bogoslovcev v Indiji, na Japonskem, v Vietnamu in v Afriki; nekateri so šli študirat že naprej, na najbolj sloveča teološka učilišča v Evropi. Izreden blagoslov božji! Naše občudovanje č. g. Wolbanku in njegovim dobrotnikom, pa iskrene misijonske častitke! Naj bi se njih krog čim bolj širil in razširil še v druge dežele!

Petdesetletnica lista "Ave Maria"

Slovenski frančiškani v Združenih državah izdajajo že 50 let list "Ave Maria", ki mesečno obiskuje slovenske domove ne samo v Sev. Ameriki, ampak tudi drugod po svetu. Nobena dvoma ni, da je ta list zlasti med izseljenci v USA v teh 50 letih izhajanja napravil neizmerno dobroga, tako v verskem kot narodnem pogledu. "Katoliški misijoni" to delo občudujejo in k jubileju očetom frančiškanom iskreno častitajo, zlasti še zato, ker je bil list "Ave Maria" vseh teh petdeset let najmogočnejši glasnik dela za Baragovo beatifikacijo; še več, ob "Ave Maria" se je porodila Baragova zveza! In če pomislimo, da je bil Baraga misijonar in da je bilo vse to petdesetletno pisanje o njem in njegovih sodelavcih in naslednikih tudi misijonsko branje, potem mora biti celotna slovenska misijonska akcija listu "Ave Maria" hvaležna za to širjenje misijonske misli med rojaki. Naj bi se list v naslednjem petdesetletju še bolj razširil, da bo njegova setev in žetev še bolj rodovitna v čim večjo slavo božjo in rast Kristusove Cerkve v svetu!

POSKUSITI JE TREBA...

(Dekliški misijonski prizorček. Spisala s. Darina Kone, usmiljenka)

O S E B E

Jožica
Stana
Danica, prijateljice.
Milostljiva Mukaroni

1. prizor.

Prijetna dekliška sobica.

JOŽICA (*sklonjena nad dnevnikom*): Tako, zopet lepo poglavje za moj dnevnik — to srečanje in razgovor z našo misijonarko N.N. Moram prav lepo in obširno napisati, ker z misijonarji se ne govori kar tako vsak dan. Torej, kako naj začnem? (*Začne pisati*). Včeraj, prav za prav sinoči. Lep julijski večer je bil, ko sem se seznanila z našo misijonarko. Mislila sem do sedaj, da so misijonarji nadzemski ljudje, s katerimi se mi mali vsakdanji ljudje ne moremo in ne znamo pogovarjati. No, pa ni tako. — Ampak moja logika, čisto nič poetično ne pišem — Z velikim zanimanjem sem včeraj popoldne poslušala predavanje naše slovenske misijonarke N.N. Pozna veliko Azije in Evropo, govori več jezikov, ampak slovensko tudi še zna. Vse sem jo lahko razumela. Zelo zanimivo in slikovito je pripovedovala. Ampak grozno, kakšne jedi tam v Afriki jedo, meni je bilo že ob misli nanje slabo. Ljubi moj dnevnik, tvoja zvesta lastnica pač ne bo mogla postati nikoli misijonarka že zaradi želodčnih zadev. — Zdaj sem se pa res dobro izrazila. (*Piše dalje*). Uboga sestra misijonarka; ampak ona je videti zelo vesela in srečna. Mislim, da je zelo zadovoljna in da ji ni toliko za' želodčne zadeve kot meni...

2. prizor.

DANICA IN STANA (*živahno vstopita in pozdravita*): Živijo!

JOŽICA: O, živijo! Sem mislila, da vaju ne bo.

STANA: In bi bila seveda vesela, če bi naju ne bilo, ko že spet sanjaš nad svojim oboževanim dnevnikom. Pokaži no, kaj si danes napisala.

JOŽICA: Danes pa čisto nekaj realno resničnega.

DANICA: Res, kdo bi mislil. Pa pokaži.

JOŽICA: Pokazati pa ne morem, ker še ni gotovo; bo namreč obsegalo več poglavij. Pišem o svojem srečanju s slovensko misijonarko.

STANA: Saj res, Danica, nisem ti še pripovedovala o tem. Strašno lepo, ti rečem. Jaz sem se vsa navdušila zanjo in za misijone. Sploh, da ti rečem, sedaj imam čisto druge nazore o misijonskem delovanju.

DANICA: Ampak jaz tvojih besed prav nič ne razumem. Govori določneje in po domače.

STANA: Po otroško hočeš; se mora pa vendar poznati, da grem v jeseni v četrto gimnazijo. Torej, včeraj popoldne smo šle jaz in Jožica in še nekatere k predavanju slovenske misijonarke, ki je prišla iz misijonov. Tudi skioptične slike so bile. Vse silno zanimivo. Pripovedovala je o lepotah in težavah in o potrebnosti in važnosti misijonskega dela. Tudi smejali smo se.

JOŽICA: Jaz jo občudujem, ampak posnemati...

STANA: In potem smo bile še tako srečne, da smo osebno z njo govorile. Ti rečem, mene je čisto prevzela; takoj bi šla z njo. Vesela je in živahna in jaz ne vem, nekaj ima, kar človeka sili, da ljubi in hoče to, kar ona hoče: misijone. Veste, dekleta, sklenila sem, da ji bom pomagala tako ali tako. Hočem biti deležna njene sreče.

DANICA: Glej jo no, zdaj jo je končno le nekaj prevzelo. In to nekaj so misijoni. Sicer sem pa tudi jaz zavzeta za to in ti bom pomagala. Stana, le o njej mi moraš še kaj povedati: zelo me zanima.

STANA: Jaz mislim, ko bi jo vsi slišali in govorili z njo, bi marsikdo spremenil svoje mnenje o misijonih. To je veliko, lepo in potrebno dobro delo, ki mora živeti.

JOŽICA: Ampak težko dobro delo.

STANA: Kar je težko, je tudi lepo. Poskusimo, Jožica in Danica, biti tudi me misijonske pomočnice tej misijonarki in še mnogo drugim našim misijonarjem, ki se žrtvujejo tam daleč za duše, med tem ko smo mi doma tako lepo z vsem preskrbljeni.

DANICA: Kako pa naj pomagamo, saj veš, da me tri same nič ne pomenimo.

STANA: Pomenimo res še ne mnogo, pa bomo sčasoma; pravijo pa, da človek v mladosti največ zmore in premore.

JOŽICA: Če ima dosti denarja.

STANA: Glej jo materialistko. Jaz pa mislim, da zmore še več, če ima dobro plemenito in odprto srce.

DANICA: Tako govore idealisti, jaz pa pravim: oboje mora biti, če hočemo izdatno pomagati: srce in denar. Z dobrim srcem bomo molili in prosili misijonarjem blagoslova, z denarjem bomo podpirali njihovo delo.

STANA: Pa je res srednja pot najboljša pot. Ti, Danica, imaš prav. Ampak, kako priti do denarja? Moji mali prihranki, to ni nič.

JOŽICA: Še nekaj mojih, pa bo že več.

DANICA: In še moji, pa bo še zmeraj malo. Veste, kaj pa jaz mislim: treba nam je dobiti misijonskih prijateljev, takih, ki imajo mnogo in o misijonih nič ne vedo.

STANA: Izborno, jaz že vem za eno tako, ki bi lahko mnogo dala. Moja prijateljica Vera Borštnikova, petošolka. Namesto, da zapravlja denar po slaščičarnah.

JOŽICA: Jaz tudi za eno vem, ampak jo bo težko sprebrniti. Tu pod nami stanuje namreč milostljiva Mukaroni, ki je bajno bogata in ima na hrani samo svojega psička Pufija.

DANICA: Ti, Jožica, to bi bilo zanimivo, ko bi jo pridobile za svojo idejo. To bi bilo naravnost veliko dobro delo. Toda, kako napasti trdnjavo?

STANA: Pojdimo k njej na obisk in potem pride samo od sebe. Treba je poskusiti.

JOŽICA: Ne mara otrok.

STANA: Ali smo me mar še otroci? O čem pa dama najraje govori?

JOŽICA: Se razume, da o psičkih. Njim velja vse njeno zanimanje.

DANICA: Naše pa zdaj misijonom in naša naloga je v tem, da obrnemo njeno zanimanje na višje in lepše reči.

STANA: Toda kako, kako? (Premišlja in hodi sem in tja.)

3. prizor

(Zunaj obupno klicanje na pomoč in beganje sem in tja. Stana in Danica stečeta ven, Jožica opazuje pri odprtih vratih.)

STANA (zunaj): Nič hudega!

STANA: Pufi, Pufi, nič se ne boj! (Vstopi z belim psičkom v naročju.)

DANICA (podpira Mukaronijevo in jo vede do najbližjega stola, kjer ta sede.)

MUKARONI: O mein lieber! Čisto sem iz sebe od smrtne groze. Kmalu bi se zgodila nezaslišna nesreča. Pufi ubit in jaz mrtva. No, in sedaj sva oba rešena, oba še živa. Ljuba gospodična, prinesite bližje psička, da vidim, če me še pozna, če me še... O moj Pufi (psiček ne mara iz Staninega naročja), kaj me več ne poznaš, Pufi? Hudobni cestni zlikovci so ga čisto zmešali in vi, zlata gospodična, ste mojega Pufija rešili gotove smrti. Kako naj se vam izkažem hvaležno?

STANA: Milostljiva, jaz se na psičke dobro razumem in jih imam zelo rada.

MUKARONI: Res? Zelo rada psičke in razumete se nanje?! O, potem postanete moja osebna prijateljica in gardedama mojemu Pufiju in dobite zato tudi primerno plačo!

STANA: Z veseljem sprejemam, toda ne sama. Prijetneje bi bilo, če sprejmete v svojo službo vse tri, mene, Danico in Jožico, a samo popoldne, ker dopoldne imamo šolo. Nikdar vam, milostljiva, ne bo dolgčas in vaš kužek bo vedno varen pred sovražniki.

MUKARONI: In koliko bi me to stalo?

STANA: Vsaki 50 pesov mesečno.

MUKARONI: Z ozirom na Pufija ne bo preveč. Želela pa bi, da pridete vsaj vsak drugi dan in mi pripovedujete vse novosti sveta, ker jaz sama ne morem čitati časopisov. Brale boste predvsem to, kar se tiče mojega Pufija.

STANA: Vse natančno boste zvedeli, milostljiva, ker me se zanimamo za vse.

JOŽICA: Za notranjo in zunanjo politiko...

DANICA: Za Evropo, Ameriko in Azijo...

MUKARONI: Za Azijo tudi? Od tam je moj psiček, čiste indijske pasme.

STANA: O z Indijo imamo celo osebne stike, mnogo globlje in lepše kot vi, milostljiva.

MUKARONI: Ni mogoče, in še tako mlade deklice?! Pripovedujte mi o teh stikih.

STANA (zase): Zdaj se pa začne. Bog daj srečo! — Milostljiva, tam v daljni Indiji in na Kitajskem in v vroči Afriki žive naši ljudje, naši misijonarji in misijonarke, ki pogrešajo včasih celo koščka kruha.

MUKARONI: Zakaj so pa šli tako daleč, saj bi lahko ostali doma.

DANICA: Šli so zato, da poučujejo pogane in jim pomagajo v njihovi revščini.

MUKARONI: Če pa sami nič nimajo, kako naj pomagajo?

JOŽICA: Zato, milostljiva, jim moramo pa mi preskrbeti sredstva! Vsak na svoj način moramo misijonsko delovati. Tudi vi, milostljiva.

MUKARONI: Jaz? Še nihče mi ni kaj takega rekel.

STANA: Zato vas pa prosimo me, ki nas ima vaš kužek rad in nas morate imeti še vi, milostljiva!

MUKARONI: Že vidim, da me premagujete in da vam n'č odreči ne morem. Te misijonske reči sicer ne razumem še dobro, ampak upam, da je lepa in keristna zadeva. Kaj pa naj storim?

STANA: Denarno torbico bo treba odpreti in jo z misijoni seznaniti.

MUKARONI: Tako sedaj?

DANICA: Najbolje, in potem še in še. Denar boste naložili na 100% obresti, milostljiva, in nikdar vam ne bo žal. Tudi me bomo svoj zaslužek pri vas poklonile našim misijonarjem.

MUKARONI: Glej jo, glej, malo agitatorico. Pa naj bo, že zaradi srečne rešitve mojega Pufija se moram izkazati hvaležno. Pa pojdemo v moje stanovanje. (Vstane.) Ampak, gospodična, Pufija nesite varno, da se znova ne prestraši.

STANA: Brez skrbi, milostljiva. Pri meni se počuti izborna.

DANICA: Tako, milostljiva, dovolite, da vas spremljam. Zdaj vas imamo še enkrat raje, ko ste se pričeli zanimati za misijone. Ko bi vi samo slutili, koliko lepega boste še zvedeli in doživeli.

MUKARONI: Saj pravim, fantje so prej zmešali mojega psička, ve ste pa zdaj mene. Kdo bi si mislil? (Odhajajo. Dekleta se smejejo in kličejo "Izborno!")

JOŽICA (pospravlja dnevnik): Da, res izborno delamo! Ljubi moj dnevnik, zvečer bom pisala in ti pripovedovala do polnoči. Zgodil se je namreč čudež: padla je trdnjava gospe Mukaroni. Imamo jo in zdaj bomo delali. Ko bi le hotela postati prava prijateljica misijonov. Upajmo! Zdaj pa brž za njimi. Oj, kako sem vesela! (Se zavrti in odhiti iz sobice.)

TEŽKO JE KLASJE

S. Darina Kone

Polja prostrana v božjem kraljestvu
v zlatem klasju valovijo;
ženjcev delavnih in silnih
polja bela si želijo.

Težko je klasje,
kleno je zrnje,
zemlja je zdrava
in sočen njen plod.

željno že čaka nanj večni Gospod.

Pridite, delavci,
polje vas čaka;
žito duš blagih
po vas hrepeni,
v žitnico božjo si priti želi!

Polje prostrano v božjem kraljestvu
v soncu božjem žari.
Raz križ odrešilni Gospodov
nanj milost rosi.

ŠTEVILO KITAJSKIH KOMUNISTOV...

Tovariš Teng Hsiao Ping, glavni tajnik kitajske komunistične stranke, je v lanskem septembru voditeljem kitajskega komunizma navajal število članov v stranki. Iz njegovih poročil je razvidno, da ima današnji kitajski komunizem 12.720.000 pripadnikov. Po slojih so razdeljeni takole: ročni delavci 1.740.000; kmetje 8.500.000; izobraženci 1.830.000; drugi poklici 600.000. V poročilu je omenjeni tovariš navajal, da jih je od teh 2.800.000 še v preizkušni dobi. V primerjavi s številčno močjo kitajskega ljudstva, ki šteje po uradnih rdečih poročilih 620.000.000 duš, je komunistična stranka na Kitajskem resnično neznatna manjšina — točno 1,16 odstotkov vsega prebivalstva! Očitno je tudi, kako sramotno slabo so v tej vendar "delavski" stranki zastopani ravno delavci. Poročevalec je priznal, da je prav pomanjkanje komunističnih pripadnikov med kitajskim delavstvom največji vzrok za šibkost stranke. Precej močno so zastopani izobraženci, čeprav, kot navaja poročilo, "le-ti še daleč niso preizkušeni v razredni borbi". Priznava tudi tovariš Teng, da so strankini voditelji do zdaj premalo pazili na izbiro pri včlanjenju v stranko. V tem je vzrok, da prenekateri člani iščejo nekako "buržujsko korist", čast in ugoden gmotni položaj; zato tudi očitno pomanjkanje revolucionarnega duha, korupcija po državnih uradih, zakonski prestopki in podobno. Ob koncu svojega poročila je glavni tajnik napovedal veliko čistko med sedanjimi člani in mnogo strožjo pažnjo pri izbiri novih.

FILM O FRANČIŠKANSKIH MISIJONIH NA JAPONSKEM

V Rimu so nedavno predvajali v krstni predstavi najnovejši barvni misijonski film "Barve in luč v deželi pod

Fudžijamo". Film so pripravili za petdesetletnico, kar so se na Japonsko povrnili Frančiškovi sinovi. Prikazuje delo in žrtve in uspehe frančiškanskih misijonarjev v Deželi vzhajajočega sonca. Kritiki hvalijo odlično fotografijo in glasbo, ki jo sestavljajo izključno japonski motivi.

KATOLIŠTVO V RDEČEM VIETNAMU RASTE

Mnogo je v komunističnem Vietnamu poganških družin, ki se resno ukvarjajo s študijem katoliškega verskega nauka. V neki vasi se je v enem samem tednu priglasilo k pouku pet družin, skupno 28 duš. Če bi bila pod komunistično tiranijo možna verska svoboda, bi prav gotovo katolištvo sprejelo na tisoče duš. V malo semenišče v Hanoju, ki je zdaj pod komunisti, se je v začetku lanskega akademskega leta vpisalo 198 gojencev iz različnih vikariatov. V Bui-Ču je kakih 700 gojencev v katoliškem kolegiju; nekaj kilometrov naprej pa šolajo domikanke-tretjerednice čez 300 deklet. Nedavno tega je izšlo v vietnamščini "Razodetje" sv. Janeza. Tisk se je neznansko zavlekel, ker je cenzura stavila vse mogoče prepreke. A slednjič je knjiga le izšla. Prav tako so katoličani, v kolikor sploh morejo delati pod komunisti, dosegli, da so jim dovolili natis evangelijev v vietnamščini. Knjigo so potem zastonj delili po različnih vikariatih.

NARODNO SEMENIŠČE V BIRMANIJI

Birmanija je slednjič dobila svoje narodno semenišče. Blizu Ranguna so ga slovesno blagoslovili; zavod bo služil vzgoji bodočih domačinskih duhovnikov iz vseh sedmih birmanskih cerkvenih pokrajin. Gradnjo semenišča so sklenili za leta 1955 na konferenci birmanskih škofov. Leto pozneje, ob priliki narod-

nega evharističnega kongresa v Birmaniji, je papežev legat, indijski kardinal Gracias blagoslovil temeljni kamen. — Do zdaj so birmanski bogoslovci študirali v višjem semenišču v Penangu, na Malajskem. Lani jih je bilo kakih 20. Štiri mala semenišča v Birmaniji, ki so v Basseinu, Mandalayu, Tounggoju in Rangun, pa pripravljajo čez 180 gojencev, ki bodo takoj po končanih študijah prestopili na novo narodno višje semenišče v Rangun. Zidava le-tega je veljala — brez pohištva, knjižnice in kapele — do zdaj čez 60.000 dolarjev. Semenišče vodijo ameriški jezuitje iz Marylanda.

KOMISIJA ZA INDIJSKO KRŠČANSKO UMETNOST

„Komisijo za indijsko krščansko umetnost“ so ustanovili na nedavni konferenci indijskih škofov. Je organizacija,

ki s konferencami, s posebnim glasilom, strokovnimi članki v dnevnem časopisju, po listih in revijah in z drugimi propagandnimi sredstvi skuša uveljaviti katoliška načela in navodila Svete stolice glede religiozne umetnosti. Posebej še pri vsem, kar zadene spoj krščanstva z bogatijo indijske umetnostne kulture, tako v liturgiji, v verski umetnosti na splošno, v verski glasbi, kot tudi pri uporabi indijskih klasičnih plesov in starodavne indijske gledališke umetnosti v verske namene. Poglavitni namen je, da polagoma krščanska miselnost bolj in bolj prepoji vse te plemenite izraze visokega indijskega kulturnega duha.

Krščanska umetnost v Indiji je v začetkih. Boriti se mora s težavo, ki je tudi sicer lastna krščanski domači umetnosti po vseh misijonskih deželah, da so jo namreč spočeli in začeli širiti najprej — na zapadu... Različni vneti, pol

Bela sestra prinaša Kristusovo ljubezen črni poganki.

Družba Misijonskih zdravnic uvaja v svojih bolnišnicah najmodernejše zdravilne naprave.

strokovni pisci po revijah in časopisju s članki in razpravami le prevečkrat očitujejo popolno neznanje dejanskega kulturnega in duhovnega stanja v misijonih. In to še preden so se domači kristjani v misijonskih deželah zavedeli, za kaj gre. Ti so bili pač že izdavana vajeni, da so kar povprek občudovali in se klanjali vsemu, kar je prišlo z zapada, naj dobro ali slabo. V Evropi in Ameriki se mnogo piše in razpravlja o domači krščanski umetnosti v misijonih; mnogokrat po naročilu kakega navdušenega mecena, a brez stikov z resničnim cerkvenim življenjem v misijonih.

V zadnjih časih se krščanski kultureniki po misijonskih deželah mnogo trudijo, da bi te začetne pogrške odpravili. V Indiji so domači strokovnjaki, ki jih ni ravno malo, napisali že lepo število razprav o krščanski umetnosti, njenih potrebah, zakonih, estetskih merilih, vse v skladju z domačim umetnostnim razvojem in višino. Umetniki so izdelali že

bogate načrte za cerkvene stavbe, slike, kipe, ornamente, paramente in podobno. Vse to že dosega presenetljivo višino. Od golega ljubiteljstva so že prešli v resnično krščansko indijsko umetnost. Med najbolj znanimi in najbolj nadarjenimi slikarji sta Angel de Fonseca in Angela Trinidad, ki sta bila nedavno odlikovana z medaljo "Pro Ecclesia et Pontifice" za svoj dragoceni doprinos h krščanskemu umetnostnemu apostolatu. Omenjena komisija za krščansko umetnost je lani pozidala čez 30 cerkev v slogu, ki se je v nekaterih primerih naravnost presenetljivo vključil v domačo indijsko arhitekturo. Ker uživa to gibanje za krščansko umetnost vso podporo cerkvenega vodstva, smemo upati, da se bo razvijalo in bolj in bolj dosegalo vedno večje uspehe. Mnogo uporabljajo v Indiji pri katoliški službi božji tudi domačo klasično glasbo, ki skoraj na las sliči gregorijanskim napevom. Če bo sčasoma s privoljenjem pristojnih cerkve-

nih oblasti odobrena tudi kot uradna cerkvena bogoslužna glasba, bo s tem storjen velik korak v razvoju domače krščanske glasbe. Mlad indijski katoliški misijonar, ki je dolga leta študiral domačo glasbo, je nedavno objavil sanskrtski prevod mašnih molitev s spremeljavo domače glasbe. Je to prvi res zgledni knjižni prevod, opremljen z odlično glasbo, pripravljen z namenom, da ga potrdijo za izključno bogoslužno uporabo. Mnoge indijske škofije so že zaprosile v Rim, da bi smeli verniki peti pri maši v domačem jeziku, kot je to že dovoljeno v nekaterih drugih misijonskih deželah in v skoraj vseh katoliških narodih in kar nam službo božjo tako približuje.

KOLEKTIVIZACIJA NA CEJLONU

Na Cejlonu se stvari nevarno plečejo. Najnevarnejša je prisotnost mnogih docela komunističnih elementov v cejlonski vladi. Ljudske fronte, četudi se vlada sama ne preneha razglasati za — socialistično. V letu dni, kar je Ljudska fronta pri zadnjih volitvah zmagała, so podražavljali kar povprek: prometna sredstva, pristanišče Colombo (glavno mesto) in podobno. Po nedavnem zakonskem osnutku kmetijskega ministra Filipa Gunewardena pa je dežela pred delno kolektivizacijo, docela v komunističnem slogu. Gre za riževe nasade. Po tem zakonskem osnutku, bi lastnik rižnih polj dejansko izgubil lastninsko pravico nad svojo posestjo; riževa polja naj preidejo v državno last; enako naj bo državna last tudi ves pridelek. Pripadniki zmernejših političnih struj so ostro nastopili proti predlaganemu zakonu. A vse kaže, da ne bodo uspeli. Komunistični vpliv v cejlonski vladi je iz dneva v dan močnejši. Proti načrtu pa so odločno nastopili tudi katoličani. Kmetijskega ministra dolže, da je dejanski diktator vsega kmetijskega življenja v deželi. Kdo jim jamči, da ne bo šel še dlje? Kdo mu bo zabranil? Naj še komaj dosežena narodna svoboda na Cejlonu sprevrže v rdečo tiranijo?...

BOŽIČNA RAZGLEDNICA ZA — SPREOBURNJENJE

Neki korejski duhovnik je izdal za zadnji božič posebne božične razglednice, ki jih je nazval "razglednice spreobrnjenja". Na vsaki od njih je posebno mesto, kjer naj se katoliški vernik, ki razglednico kupi, s podpisom obveže, da bo vsaj eno pogansko dušo kakega svojega korejskega rojaka pripeljal h Kristusu. Za božični praznik ali v osmini naj verniki te razglednice polože k jaslicam v svoji farni cerkvi. Od 1000 razglednic, ki jih je apostolski duhovnik dal v promet, so jih po božiču zbrali 283, ki so podpisane s svečano obljubo. Te obljube so do zdaj rodile že čez 100 vstopov v katoliško Cerkev...

INDONEZIJSKI MUSLIMANI — PROTI KOMUNIZMU

Muslimanski pravniki in višja duhovščina, ki je v begunstvu v Indoneziji, pregnana iz različnih azijskih dežel, ki so zdaj pod komunistično diktaturo, so se ob koncu lanskega leta zbrali na poseben kongres v Palembangu. Na tej skupščini so zavzeli odločno stališče proti komunizmu. Posledice niso izostale: premnoge muslimanske organizacije zahtevajo zdaj od indonezijske vlade, da prepove in izven zakona postavi domačo komunistično stranko; so za prepoved zakona med muslimani in komuniste; zahtevajo, da odslové vse komuniste iz državne in drugih važnih služb — vse to z ugotovitvijo, da musliman ne more sprejemati ukazov od komunistov.

DAJTE MI DVA BOMBNIKA...

Znameniti "potepuh krščanske ljubezni", p. Follereau je nedavno objavil knjigo o strahotah, ki jih nanaša gobavost, pa o tem, kako malo svet stori za olajšanje neznoške bede milijonov in milijonov nesrečnih gobavih. Knjiga nosi naslov "Dajte mi dva bombnika..." Naslov je vzet iz pisma, ki ga je omenjeni pater pisal predsedniku Eisenhowerju.

Japonski in evropski misijonarji pri blagoslovitvi nove misijonske ustanove.

in sovjetskemu "premierju" Bulganinu; tam med drugim pravi tudi: "Dajte mi dva bombnika, vsak po enega...; z izkupičkom za ta dva stroja, ki sejeta smrt, bom lahko uspešno pomagal vsem milijonom gobavih po svetu...", se pravi: 12 do 15 milijonom ljudi. — Razlaga je odveč!

KONGRES KITAJSKIH RODOLJUBOV POD PRITISKOM

V lanskem kitajskem poletju (od 15. julija do 2. avgusta) so v Pekingu uprizorili kongres "narodnih kitajskih katoličanov" z namenom, da bi postavili temelje za ustanovitev Narodnega rodoljubnega katoliškega združenja. Tako vsaj so razglasili rdeči na zunaj. Glavni namen pa je v resnici bil: pripraviti vse potrebno za ustvaritev Kitajske narodne Cerkve, ki naj bo v vsem podrejena komunističnim oblastnikom iz državnega Urada za verske zadeve. Rdeče časopisje je takrat na vse štiri vetrove razglašalo zmagoslavno novico,

da se je kongresa "udeležilo 241 zastopnikov kitajskega katolicizma iz vseh kitajskih pokrajin; med drugimi tudi 12 škofov in 70 duhovnikov"... Objavili so v izvlečkih tudi govore, ki so jih posamezni zastopniki spregovorili na skupščini; povečavali so fotografije "navdušenih katoliških množic in njihovih voditeljev, ki v svojem rodoljubju dajejo zgled napredka in ljubezni do socialistične domovine..."

A novice, ki se zdaj zdaj prikradejo skozi bambusov zastor, podajajo vse drugačno podobo o tem "znamenitem kongresu", ki ga je "sfabricirala" neznatna manjšina "progresivnih" katoličanov v zglednem pajdaštvu s komunističnimi oblastniki. Danes so v svetu že nešteti nesporni dokazi, kako so komunisti večino katoliških zastopnikov nasilno odveli v Peking, bodi z grožnjami ali celo z orožjem. Spet drugim so spretno nastavili past: krajevni oblastniki so jih zbrali v kakem bližnjem mestu, odtam pa so jih z oboroženo stražo poslali na

železniško postajo, kjer jih je že čakal posebni vagon prvega razreda, ki jih je zapeljal v rdečo prestolnico... Drugi spet so bili na potovanju spremljani po nevidnih spremljevalcih... Nek tak katoliški zastopnik je ob svojem prihodu v Peking našel na mizi že napisan ves govor, ki naj bi ga spregovoril pred zborovalci... So to morda osamljeni primeri? Prav gotovo ne. Kajti neki katoliški duhovnik je uspel v svobodni svet poslati s kongresa tole pomembno sporočilo: "Ne verjemite niti besedice tega, kar časopisje o kongresu poroča..."

Tistim zastopnikom pa, ki so si navkljub vsem grožnjam in bajonetom držnili z govorniške tribune javno braniti Sveto stolico, šanghajškega škofa msgr. Kionga, ki je še vedno v zaporu neznan kje, in ki so javno ožigosali nasilje nad Cerkvijo v kitajski deželi, so ob vrnitvi v rodne kraje domači časopisi pripravi ploho napadov; takisto so jih na-

padli po radu in na javnih zborovanjih. Prenekateri od teh junakov so že zapli.

JAPONSKI BONCI IN KATOLIČANI

Nedavno je japonska vlada Hirošimo, atomizirano mesto razglasila za "Mesto miru". Katoliška duhovščina in budistični benci v preizkušenem mestu zdaj vneto sodelujejo, da bi z združenimi močmi dali temu vzvišenemu naslovu tudi resnično vsebino. Prirejajo predavanja o verskih in moralnih vprašanjih, ki se jih udeležuje vedno več poganov. V hirošimski katedrali so katoličani priredili koncert cerkvene glasbe. Udeležilo se ga je čez 200 budističnih boncev. — Zaradi agrarne reforme je položaj japonskih boncev dokaj kritičen. Novi zakon o razdelitvi zemlje je njih svetiščem odvzel precej zemljišča; težko preživljajo zdaj sami sebe, kje šele družine.

Posvečenje domačih duhovnikov, pač najveselejši dogodek v misijona.
"Gospod, pošlji delavcev na svojo žetev!"

☆ IZ PISEM SLOVENSКИH MISIJONARJEV ☆

Iz Tokija na Japonskem piše s. ANICA MIKLAVČIČ sredi meseca oktobra:

Z velikim veseljem sem prejela denar, ki ste mi ga poslali za kelih. Prav iz srca se zahvaljujem vsem dobrotnikom! Saj denar tako prav pride! Pisala sem Vam že, da bi radi odprle dekliški penzionat za dijakinje, ki prihajajo v Tokio iz dežele in se znajdejo sredi nevarnosti za dušo in telo. Neverjetno, koliko slabega se čuje in bere o teh študentkah, ki jim manjka moči za odpornost proti slabemu. Zato vse redovne družine gledajo, kako bi organizirale take penzionate, da se odpomore zlu. A teh študentk je toliko, da dosedanje ustanove še daleč ne zadoščajo. Seveda stane veliko ne le zgradba in oprema penzionata, ampak še bolj vzdrževanje, kajti treba je nuditi penzion po čim bolj nizkih cenah. Trdno zaupamo v božjo Previdnost in gremo naprej z načrtom...

V nedeljo 13. oktobra smo imeli v našem otroškem vrtcu takozvani "Undo kai", japonska narodna zabava. Vsako leto meseca oktobra, ko je tu vreme najlepše, se zbere vse, staro in mlado, in tekmujejo v teku, kar vsi pomešani, otroci in starši, nakar se dele nagrade zmagovalcem. Beseda "undo" pomeni gibanje, "kai" pa družbo, iz česar se razvidi vsebina praznika: gibanje v skupnosti, morda bi po naše dejali: razgibanja družba... Tudi me sestre se moramo prilagoditi in tekati z vsemi drugimi. To je smešno!

Še enkrat se vsem zahvaljujem in se priporočam v molitev!

Z Japonke, mesto Osaka, piše usmiljenka s. VINCENCIJA JANČAR dne 5. oktobra 1957:

Iskreno se Vam zahvalim za lepi dar 70 dolarjev, ki ste mi ga poslali iz sklada. Oprostite, da Vam tako dolgo nisem z besedo izrazila moje hvalečnosti, saj v molitvi in topli misli sem se te tedne po

prejemu daru neprestano zahvaljevala vsem znanim in neznanim dobrotnikom. Prav lepa hvala tudi za Vaša pisma in za Katoliške misijone, katerih sicer sama ne prejemam, a mi jih daje v branje sestra Kardinar, ko je itak na delu na drugi strani ceste in se vsak dan vidive.

Povedati Vam moram žalostno vest, da je morala naša sestra Cirenija Jug zapustiti misijonsko polje. Zelo težko je zbolela in ko ji niso mogli več pomagati, so jo v spremstvu še druge sestre poslali v centralno hišo družbe v Pariz, kamor sta po dvodnevnem potovanju z letalom srečno dospele.

Tako se včasih čudno konča kakemu misijonarju misijonska pot. Spominjam se tu č. g. Jermana, s katerim sva isti dan zapustila Kitajsko; on je šel na Filipine, jaz pa na Japonsko. Med tem ko sem jaz zaenkrat še v misijonih, je on že v nebesih, kjer gotovo prosi za nas vse. — Kako presenečenje sem dožvela od obisku č. g. Slapšaka iz USA. Kar tri sestre so me iskale, češ da je prišel naš škof iz Amerike in da ima samo pet minut časa. Tako so me ustrašile, da sem se vsa tresla; našle so me na vrtu pri zajcih in kokoših, vso umazano... Pa sem bila zelo vesela tega obiska, čeprav ni bil škofov. Veselilo me je, da sem ob tej priliki spoznala tudi našega č. g. Kosa, ki je g. Slapšaka spremljal.

Tukaj imamo malo sprecbrnjenj, a tista, kar jih je, so polna duhovne tolažbe. Naš gospod župnik je zelo goreč, je svetni duhovnik irske narodnosti. Bil je v Rusiji 6 let. Razlaga večkrat na teden katehumenom katekizem pozno v noč zlasti onim v bolnišnici. Imamo vedno kakih 16 jetičnih bočnikov, ki čakajo smrti. Kako tolažljivo je, če se preje spreobrnejo. Molite!

Iz Pariza je pisala in se od misijonskih prijateljev poslovala japonska misijonarka s. CIRENIJA JUG, usmiljenka,

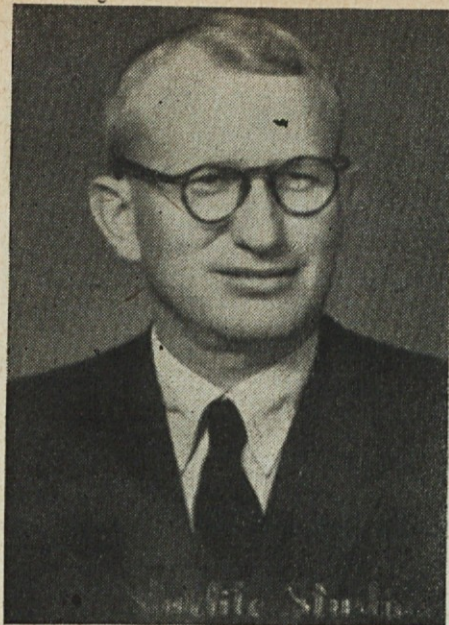
"Un dō kai, praznik 23. oktobra, eden najlepših japonskih praznikov. Staro in mlado, otroci in starši tekmujejo v vsakovrstnih igrah in nastopih. Traja cel dan od jutra do večera. — V prvi vrsti sem tudi jaz med častnimi gosti" (druga oā, leve). Tako piše misijonska sestra A. Miklavčič.

ki takole poroča o svojem odhodu z misijonskega polja:

Čudili se boste, ko prejmete moje pismo — iz Francije. Gospod me je obiskal z boleznijo. Prestala sem operacijo, ki je pustila sledove na mojih živcih, in zdravnik je menil, da moram spremeniti klimo in okolje. Tudi to je v namenih božje Previdnosti in se zato ponižno uklanjam. Verjemite mi pa, da je zame največja življenska žrtev zapustiti misijonsko polje. A tudi to darujem za misijone in zlasti za nove misijonske poklice. Bog daj, da bi se mlade, sveže moči odzvale vabilu Gospodovega in se darovale za misijone ter nas izčrpane nadomestile! Saj smo Slovenci tako slabo zastopani na misijonskem polju...

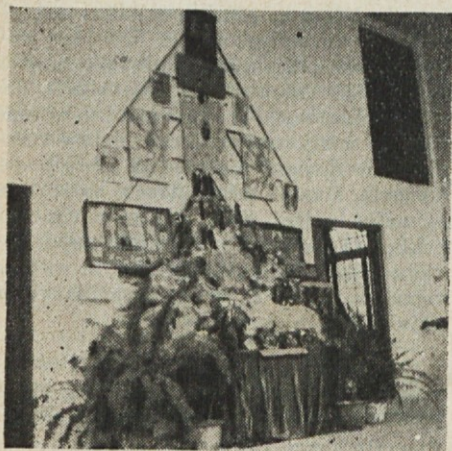
Bila sem 22 let v misijonih in ves ta čas ste bili v pisemskih stikih z menoj in mi očetovsko pomagali. Tik pred odhodom sem prejela zadnji dar slovenskih misijonskih dobrotnikov. Obljubljam, da bom molila zanje in za Vas! Imela sem zelo lep misijonski delokrog: delo v brezplačnem dispanzerju, obiski ubogih po domovih, šivalni tečaj, otroški vrtec, vse za najbednejše! Kako lep je misijonski poklic! O da bi se mnoga slovenska dekleta odpovedala minljivemu in vabljevemu svetu ter se velikodušno darovala najvišjemu in neminljivemu!

Iz mesta Ootacamund v Indiji se zahvaljuje sestra **MARIJA FRIDERIKA FINK**, frančiškanka misijonarka Marijina. Ob koncu julija nam je pisala:

To je slika misijonskega brata Joška Kramarja S.D.B., ki je šel kot 16 letni fant pred kakimi 20 leti v misijone in je v tej dolgoletni dobi pač storil že ogromno dobrega za širjenje kraljestva Kristusovega.

Tu spodaj pogled na del razstave za poklice na misijonu br. Kramarja.

Sporočam, da sem po č. m. Mirijam Zalaznik, O.M.I. prejela 30 dolarjev. Moja srčna zahvala vsem našim dobrotnikom, ki tako velikodušno pomagajo pri misijonskem delu, kjer potreb in težav nikoli ne zmanjka. Vsi, ki nam pomagata z molitvijo, žrtvami in z denarjem, ste z nami vred misijonarji. Bog plačaj! Prav lepo se zahvaljujem tudi za Kat. misijone, ki jih v redu prejemam: ta list mi je edino slovensko branje; toliko ljubši mi je zato!

Naša častita mati je iz srca hvaležna za vsak dar, ki ga prejmemo, kajti naše šole, sirotišnica in dispanzer so potrebni več kot veliko denarja, če hočemo, da vsaj to storimo, kar je najnujnejšega. Molimo zato za vse slovenske dobrotnike in misijonske prijatelje!

Svojo zahvalo pošilja tudi salezijanski misijonski brat JOŠKO KRAMAR, ki že leta uspešno deluje v mestu Mandalay v Birmaniji. Pismo je iz začetka letošnjega avgusta:

Pred dnevi sem prejel iz Hongkonga po č. g. Gederju darilo naših "pridnih misijonskih čebelic v zaledju" — kar 40 dolarjev! Naj se vsem požrtvovalnim dušam, ki v zaledju delajo tako vneto za nas misijonarje, iskreno zahvalim: dobri Jezus naj jim tisočkrat vse povrne, na tem in na drugem svetu!

Letos smo tu pri nas odprli novo semenišče v Anisakarnu: s pošiljanjem aspirantov v Indijo smo vedno imeli strahanske težave s potnimi listi. Zato nam bo ta velikodušni slovenski dar še dvakrat dobrodošel. Tu nam dejansko še vsega manjka; prav zato pa nam je vsaka, tudi najmanjša stvar zlata vredna. V tem našem novem semenišču študira zelo požrtvovalno zdaj 25 fantov. Nam je pa semenišče kot punčica v očesu: v današnjih razmerah tukaj še dvakrat potrebno — saj iz inozemstva nobenemu misijonarju več ne dovolijo v deželo! Vse kaže, da so rdeči velikaši, ki iz Moskve in drugih "rešenih" dežel hodijo k nam na obisk, več kot vplivni pri naši domači

vladi... Iskreno prosim za dobro in velikodušno srce, ki bi s svojo molitvijo še posebej skušalo prositi pri Bogu milost, da nas čimprej te pogubne prepovedi reši ni da bi spet lahko prihajali misijonarji od drugod.

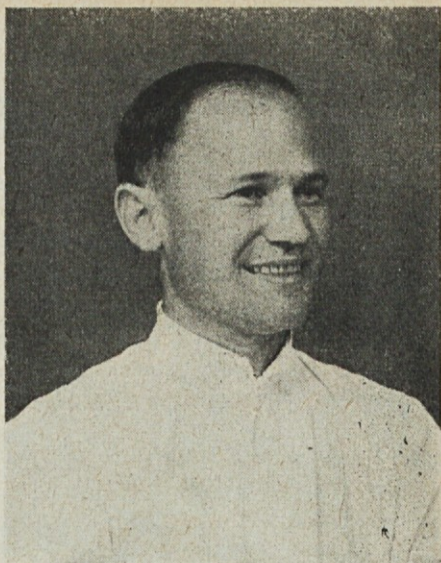
Salezijanski misijonar g. NACE KUSTEC piše iz Bombaya sredi oktobra:

Pred par dnevi sem dobil Vaše precej dolgo pismo. Prav lepa Vam hvala za novice ter vztrajnost, s katero se borite za misijonski duh in misijonsko misel med našim ljudstvom.

Kakor vidite iz naslova, se ne nahajam več v Tirupatturju, ampak v tem velenem mestu, Bombayu. Meseca aprila me je pokorščina poslala sem, 1500 km severnozahodno od Tirupatturja. Dali so mi mesto "ekonoma" in učitelja. En sam posel bi zadostoval in še bi bilo preveč, pa so mi kar dva naložili.

Imamo v Bombayu veliko "High School". Je gotovo največja v celém mestu in mislim, da se ne motim, če rečem, da je tudi najboljša. Šteje nad 3300 učencev in mnogokrat smo imeli stodontne uspehe pri državnih izpitih. Vlada lepa disciplina in razumevanje med učenci in učitelji, in posebno zaradi tega bi starši radi spravili svoje otroke v našo šolo. Na dan sprejemov se starši vrstijo pred pisarno že od petih zjutraj, čeprav vedo, da se pisarna odpre šele ob pol desetih zjutraj. In vsakokrat se jih na stotero vrača domov žalostnih, ker njihov otrok ni bil sprejet zaradi pomanjkanja prostora.

Dne 3. avgusta t. l. smo blagoslovili novo Cerkev Marije Pomočnice — Help of Christians. Še ni popolnoma končana, pa je vseeno najlepša v celém mestu, in ko bo končana, bo gotovo najlepša v celi Indiji. Od znotraj bo vsa marmornata, od zunaj je vsa iz kamna. Bo "air-conditioned" in vsa okna bodo "stain-glasses" z raznimi slikami iz katoliških resnic. Blagoslovili smo jo med deževno dobo: navadno je mesec avgust najbolj moker tukaj. Tudi tokrat ni bilo izjeme. Prvega in drugega avgusta je deževalo

Misijonar Nace Kustec S.D.B.,
ki nam piše to pismo.

cel dan in celo noč. Tudi ponoči med drugim in tretjim avgustom je silno deževalo. A ko se je začelo daniti, je tudi dež počasi ponehal in mnogo vernikov iz mesta je bilo navzočih, tako da je bila že na sam prvi dan cerkev premajhna. Cel dan ni nič deževalo. Četrtega tudi ni deževalo in tako je nad dvajset tisoč vernikov prisostvovalo sv. mašam, ki so se začele ob šestih zjutraj in trajale vse do opoldne. Nad osem tisoč vernikov pa je pristopilo k sv. obhajilu. Pri vsaki maši je pet duhovnikov delilo Kruh nebeški. Tisočero ljudi pa je obiskalo cerkev šele popoldne; med temi je bilo tudi veliko poganov, muslimanov in drugih. Zvečer pa, ko smo že bili vsi v postelji, je zagrmelo in se je vlił tako močan dež, kot da bi iz vrča lilo. Celo noč je deževalo, in še drugi dan tako močno, da naši fantje niso mogli priti v šolo. Nam seveda ni bilo žal, ker smo bili vsi zelo utrujeni. A ker nam šolske oblasti ne bi zaradi tega dale počitnic, nam jih je Marija poskrbela na svoj način.

Podnebje tukaj v Bombayu malo bolj prija mojim živcem kot v Tirupatturju. Je sicer zelo vroče, a se razdalja med Tirupattarjem in Bombayem dobro pozna. Zraven imamo pa še vsak večer lep morski vetrček, ki tako lepo dene človeku, ko leže k počitku.

Vas in vse druge misijonske prijatelje prav iskreno pozdravljam!

Dve pismi vietnamskega bogoslovca, ki ga vzdržujejo slovenski dobrotniki:

Prečastiti gospod p. K. Wolbang,

p. A Majcen mi je v pismu sporočil, da ste Vi dobili zame štipendijo za dve leti študija teologije.

Izidor Le-Huong S.D.B., pisec teh dveh pism

Hočem pohiteti, da Vam izrečem svojo zahvalo. Zelo me je ganila Vaša usluga. Izkazali ste se resnično kot zelo dober v dejanju neizmerne apostolata.

Prečastiti gospod, najbrž Vam je že p. Majcen pisal o meni. Vendar se Vam želim predstaviti tudi osebno. Sem član revne družine iz Severnega Vietnama. Imam tri sestre in štiri brate, od teh je eden tudi v semenišču. S podporo duhovnika iz mojega vikariata sem leta 1941 tudi jaz vstopil v semenišče. Salezijanska kongregacija me je sprejela v letu 1953. Moji starši in dva moja starejša brata so ostali v Severnem Vietnamu, na ozemlju, zasedenem po komunistih; oba sta že zelo stara in želita umreti mučeniške smrti. Moje tri sestre so odšle na jug v begunska taborišča. Moj mlajši brat semeniščnik je sedaj v prvem letniku teologije in nadaljuje s študijami v zavodu, ki se je preselil na jug. Moj najmlajši brat pa je vojak v nacionalistični armadi. Vidite, preč. gospod, kako beden je položaj moje družine. Zato Vas je ljubi Bog poklical, da mi pomagate. Bogu, Mariji in Vam hvala! Upam, da ne boste izkazovali dobrote samo meni, ampak tudi vsem tistim, ki so mi dragi, zlasti pa mojemu bratu semeniščniku, ki bi Vaše pokroviteljstvo najbolj potreboval. Jaz sem sedaj na Filipinih v nekem salezijanskem zavodu, kjer nadziram in poučujem salezijanske gence. Ali želite, da bi Vam pisal tolikokrat, kolikokrat bi bilo to mogoče? In kaj želite vedeti o meni? Vešč sem dveh tujih jezikov: francoščine in angleščine; lahko mi pišete v francoščini ali angleščini, kakor želite.

Ne morem dovolj povedati, kako sem Vam hvaležen in kako Vas cenim. Verjemite mi, da sem Vam zelo vdan in iz vsega srca Vaš

Izidor Le-Huong, SDB.

Dragi g. Frank Starin,

zelo sem srečen ob prejemu novice, da ste pripravljeni dati mi štipendijo za moje študije na teologiji.

*Mašni strežniki na misijonu p. Poderžaja v Chandernagorju v Indiji.
Na sliki p. Jože Cukale S.J.*

Kako plemeniti ste. Kako velik je Vaš apostolat. Toliko Vam dolgujem, da so besede prešibke in nimam črk, da bi Vam mogel dovolj izraziti vso svojo hvaležnost. Samo z molitvami Vam vsaj nekoliko povrnem, kar ste storili zame. Prosim Boga, ki je obljubil plačilo celo za kozarec vode, ki jo damo v Njegovem imenu. On naj sipa svoje blagoslove na Vas, na Vašo družino in na vse, ki so Vam pri srcu.

Kakor Vam je znano, sem Vietnamec iz severnega dela pokrajine in sem se odselil, ko je l. 1954 moja domovina razdeljena na dve med komunisti in francosko vlado. Moji starši in dva starejša brata sta še vedno tam, onstran bambusove zavese komunistov. Prosim, molite zanje. Moje tri sestre žive v bežinskem taborišču v Saigonu. Moj mlajši brat študira prvi letnik bogoslovja, moj najmlajši brat pa je v nacionalistični armadi. Jaz sem dodeljen kot vzgojitelj na salezijanskem zavodu Victorias

na Filipinih. Pozneje me bodo poslali na študije drugam, ko postanem duhovnik.

Vnovič se vam zahvaljujem iz vsega srca. Izrazite, prosim, najlepše želje in spoštovanje vsem članom Vaše družine in vsem Vašim prijateljem,

Vaš hvaležni v Kristusu
Bro. Izidor Le-Huong, SDB.

P. JOŽE CUKALE S.J. piše dne 9. septembra iz Kidderporja v Indiji g. Wolbanku v USA in se pred vsem zahvaljuje za pomoč, ki jo je od Slovenske misijonske zveze po njem prejel. Zagotavlja vse dobrotnike svojih molitev in žrtev. Pripoveduje, koliko časa in truda ga stane iskanje papirjev, ki naj mu omogočijo še nadaljne delovanje v tej deželi, in se pritožuje nad nedoslednostjo oblasti, ki po eni strani si no hvalijo misijonske šole, po drugi strani pa ovirajo bivanje misijonarjev v Indiji. Pravijo: "Delo je odlično, a kako ga boste nada-

ljevali, je vaša zasebna zadeva..." Hvala Bogu, da mi je v zadnjem hipu priskočil na pomoč papeški internuncij msgr. Knox in mi obljubil, da mi bo v Rimu izposloval podaljšanje vatikanskega potnega lista. Tako bom smel spet za nekaj časa nadaljevati delo med Indijci, ki so mi med tem prirasli k srcu, kakor bi vzrasli nekje pod Triglavom...

Naši fantiči tukaj v fari so večinoma iz zelo revnih družin, vsestransko zapuščeni in celo versko zanemarjeni. Pa sem šel, obšel vsa zakotja in jih povabil — k duhovnim vajam. Izmed šestdesetih povabljenih se jih je vsaj trideset udeleževalo duhovnih vaj. So povečini brezposelni ali pa za kako "peto kolo" v pristanišču. Spijo kar tam ali pa na cestnih pločnikih, le od časa do časa se pokažejo domov. Molite zanje, da jih privedem čim bliže k Bogu! Če bi imeli vsaj malce izobrazbe, bi jim mogel poiskati kako pošteno delo, tako pa so izročeni na milost in nemilost raznim izjemalcem. Nujno potrebujemo obrtno šolo in res je polovica denarja zanjo že zbranega, drugo bo z božjo pomočjo že še prišlo... Če se ne zganemo danes, bo naslednji rod — rod beračev...

Drugo, česar se bo tudi treba kmalu lotiti, je otroški vrtec, zlasti za deklice tistih staršev, ki so čez dan zaposleni izven doma. So v veliki moralni nevarnosti, ker prežijo nanje zločinski fantalini Mohamedove vere. Lahko si misliš, kako je misijonarju pri srcu, če pomisli, kolikim deklicam bi s kakim otroškim zavetiščem lahko pomagal prebresti prenevarna leta.

Molite tudi za naše katehume, bodoče kristjane. Niso ravno najboljši material, pa dobri Bog bodi zahvaljen tudi za kos kruha, kadar ni kolača! On lahko iz njih naredi dobre vernike. Zaupajmo!

M. MAGDALENA KANJČ, iz družbe Loretskih sester, ki že dvajset let in več deluje na enem samem misijonu, v Morapaju v Bengaliji, se zahvaljuje za poslani dar:

Naš č. g. Demšar je vse lepo uredil, da sem prejela Vaš dar, za katerega Vam tiščera hvala in iskreni Bog plačaj! S

tem darom niste pomagali le meni, ampak predvsem Nebeškemu Očetu in Njegovim sirotam, ki so mi začasno zaupane v varstvo. Znano Vam je, da jaz nisem izučena zdravnica, vendar mi je dolgoletna služba ubogim bolnikom v veliko pomoč. Teda največ pomaga tako meni kot bolnikom zaupanje v vojo nebeškega Očeta. Dnevno prihajajo k nam v velikem številu, mnogi zelo od daleč, 20 do 30 milj od tukaj. Kateri še morejo, pridejo sami, spet druge pripeljejo v majhnih čolnih, kajti naš dispanzer leži prav ob kanalu; večkrat prinesejo tega ali onega tudi na nosilih, ne preveč udobnih. Mnogi se zatečejo k nam po pomoč šele tedaj, ko so vsa druga zdravila pokazala svojo nemoč. Nedavno je prišel k nam neki mož, ki je ves bolehen prehodil 12 milj dolgo pot, opiraje se na palico; k nam so ga napotili neki njegovi prijatelji, ki so pri nas dobili hitro ozdravljenje preje dolgotrajnih bolezni. No, tudi ta se je kmalu vrnil potolažen in ozdravljen in doslej ga še ni bilo nazaj... Mar ni to delo Nebeškega Zdravnika? Da, moji pogani Ga ljubijo in vanj zaupajo bolj kot marsikateri kristjan v krščanskem svetu.

M. Magdalena Kanjč, "Čudodelna zdravnica", pred dispanzerjem v Morapaju

**Iz misijona s. Benjamine Kardinar, usmiljenke, Osaka, Japonska:
Sirote na slovesni dan narodnega praznika punčk.
Tudi one imajo pravico do počitnic in kopanja.**

Slika tu zgoraj: Indijanka iz Paragvajja pri jedi. - Naslovna stran: Indijanec iz iste dežele. — Obe sliki so poslale slovenske mariborske šolske sestre, ki med temi Indijanci živijo in delajo.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Kristus kliče - Misijonar - Misijonarjeva molitev - Misijonski poklic - Rim, Atene, Nairobi in nazaj (Pri afriškem škofu) - Pesem o škrlatnih orhidejah - Iz Kasijjskih hribov - Preobrazba Črne Afrike - Captownski sonet - Baragovo misijonišče - VII. misijonska veletombola - Pismo iz J. Afrike - Urednikovi misijonski zapiski - Poskusiti je treba - Težko je klasje - Po misijonskem svetu - Iz pisem slovenskih misijonarjev.

“Katoliški misijoni” so splošen misijonski list, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, “Slovenske misijonske zveze”. Izdaja ga Baragovo misijonišče. Urejuje Lenček Ladislav - Upravlja Franc Buh CM. - Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska “Federico Grote”, Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav CM.). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA “KATOLIŠKIH MISIJONOV”

V Argentini 60 pesov; v U.S.A. in Kanadi 2.50 dolarja; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 800 frankov. Drugod 2.50 dolarja.

MISIJONSKE TISKOVINE SE PLAČUJEJO NA SLEDEČIH NASLOVIH

Argentina: Franc Buh CM., Misijonska pisarna Montes de Oca 320, Buenos Aires.

U. S. A.: Rev. Charles Wolbang CM., St. Vincent's Sem., 500 East Cheltenham Ave., Philadelphia 44, Pa. — Rudi Knez, 13810, Eaglesmere, Cleveland 10, Ohio. — Mary Vavpotič, 1923 W. 22nd Pl., Chicago 8, Ill. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: za Toronto: Rev. John Kopac CM., 594 Manning Ave., Toronto 4, Ont. — Rev. Martin Turk, 545 Mahon Ave., North Vancouver, B. C.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte s. Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten, Austria. — Rev. Miklavž Anton, Spittal a/Drau. D. P. Camp, Kärnten, Austria.

Avstralija: Franc Vrabec, 28 Beaufort St., Woodville, S. Australia.

V ostalih deželah sprejemajo naročnino iz prijaznosti slovenski dušni pastirji.

Registro de
la Prop. Int.
No. 528.263

CORREO ARGENTINO Sus. (84) (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Director responsable: Lenček Ladislav C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467
Buenos Aires